

dukla sport

čtvrtletník

Armádního sportovního centra DUKLA,
Tělovýchovné jednoty Dukla Praha
a Unie armádních sportovních klubů
České republiky

ročník 4 / číslo 4 / 2009

Vydavatel

Armádní sportovní centrum DUKLA
Pod Juliskou 1, 160 44 Praha 6
IČ: 60162694
www.army.cz/sport
www.duklasport.cz

Adresa redakce

Pod Juliskou 1, 160 44 Praha 6
Telefon: 973 203 811
Fax: 224 310 910
E-mail: redakceduklasport@seznam.cz

Šéfredaktor

plk. Ing. Jaroslav Priščák, Ph.D.
(telefon: 973 203 801)
E-mail: priscakj@seznam.cz

Redakční rada

PhDr. Karel Felt
Ing. Pavel Nekola
Mgr. Ivana Roháčková
Ing. Cyril Schejbal
Jitka Suchopárková
PaedDr. Arnošt Šulc

Grafická úprava a zlom

Andrea Bělohávková (PIC MO)

Korekce fotografií

Andrea Bělohávková (PIC MO)

Jazyková úprava

Mgr. Vlasta Kohoutová (PIC MO)

Tisková příprava a tisk

VGHMÚŘ Dobruška

Evidenční číslo: MK ČR E 18249

Číslo 4 / 2009 vyšlo: 14. 12. 2009

V jednotkách ozbrojených sil

rozšiřuje ASC DUKLA a PIC MO

Publikované materiály nelze rozšiřovat
bez souhlasu vydavatele

Redakcí nevyžádané materiály se nevracejí
NEPRODEJNÉ

Kresby na plakátě: Milan Kounovský

Foto na plakátě: Ivana Roháčková

Foto na obálce: Jan Saudek a Ivana Roháčková

Vancouver klepe na dveře

Do Kanady pro medaile

Sáblíková
podruhé královnouPoznal atmosféru
šesti olympiádKrásní lidé
v krásném kalendáři

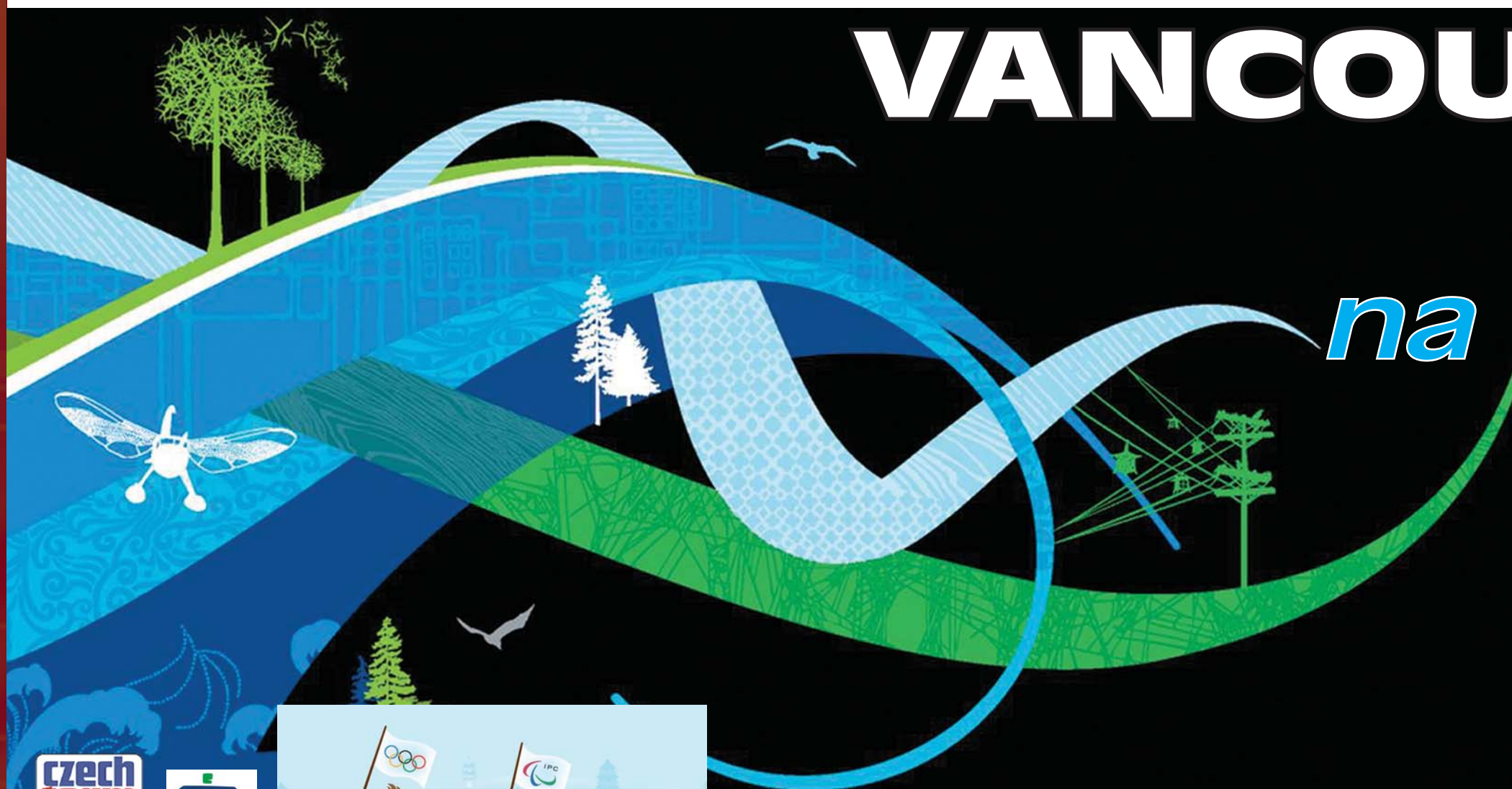
obsah

- 2** Editorial
- 8** Alchymisté s vosky
- 10** Nejcennější bylo světové finále
- 12** Statistika výsledků roku
- 18** Odbornost a profesionalita v zlaté éře Dukly
- 20** Sezona snů
- 24** Potřetí královnou atletiky
- 25** Zlato z Gentu
- 26** Mláďi se vody nebojí!
- 28** Skákat jsem neuměl
- 29** II. ročník Běhu naděje
- 29** Jubilanti armádního sportu
- 30** Kalendář akcí
- 31** Sportovní výsledky
- 31** Tucet otázek pro Marcelu Sadilovou
- 32** Koně, moje láska

VANCOUVER

klepe
na dveře

Do zahájení zimní olympiády zbývají již jen týdny. Český olympijský výbor (ČOV), naši sportovci a stejně tak téměř dalších 85 národních olympijských výborů z celého světa, se nacházejí v závěrečné intenzivní etapě příprav k účasti na XXI. zimních olympijských hrách, které se uskuteční v kanadském městě Vancouver od 12. do 28. února 2010.

Tomuto městu byly ZOH přiděleny na 115. zasedání MOV, které se uskutečnilo v Praze 2. července 2003. Z původně osmi kandidátských měst zvítězil po těžkém boji ve druhém kole hlasování Vancouver nad jihokorejským Pyeong Changem poměrem 56:53 hlasů. Vítězné město poté ustavilo organizační výbor Her (VANOC), který od té doby zajišťuje veškerou výstavbu, organizaci a koordinaci příprav na ZOH.

Za zmínku jistě stojí, že Kanada je federací deseti provincií a tří spolkových teritorií, je konstituční monarchií s parlamentní demokracií. V Kanadě žije přes 32 milionů obyvatel na obrovském území o rozloze 9 984 670 km²; oficiálními jazyky jsou angličtina a francouzština, hlavním městem je Ottawa.

Obdobně jako při několika předchozích ZOH jsou Hry přiděleny velkoměstu, které se nachází v blízkosti dostatečně vysokých a rozsáhlých horských masivů. Místo konání ZOH musí být totiž schopno nabídnout desetitisícové hotelové kapacity, infrastrukturu velkoměsta a ledové plochy s velkou diváckou kapacitou a současně musí být v jeho okolí významné horské středisko, ve kterém lze

bez problémů pořádat soutěže na sněhu a v ledovém toboganu. Toto vše nabízí největší město provincie Britská Kolumbie, které je současně třetím největším metropolitním centrem Kanady (vlastní město má přes 600 000 obyvatel, celá metropole pak přes 2,2 milionu) a zároveň je významným přístavem na pobřeží Pacifiku. Město i blízký ostrov nesou jméno po kapitánu britského královského námořnictva, který v této oblasti prováděl průzkumy v roce 1792. V současnosti je Vancouver hodnocen jako jedno z nejpříhodnějších míst pro život, lze ho charakterizovat velkou multikulturalitou, otevřeností a příznivými životními a přírodními podmínkami a současně jde o hospodářsky velmi vyspělou a úspěšnou oblast. I v zimním období je Vancouver typický příznivými teplotami – průměrná teplota se v únoru pohybuje mezi 1 až 7,6 °C. Vzhledem k poměrně častým deštům má město přezdívku „Raincouver“.

Na organizaci Her se podílejí také čtyři místní indiánské kmeny nazývané First Nations. Jejich dávnou kulturu využili organizátoři při grafické prezentaci Her, neboť slouží jako předloha

k hlavnímu logu ZOH a dalším prvkům, které vytvářejí grafickou charakteristiku, tzv. Look of the Games. Od dávné minulosti vršili původní obyvatelé Kanady velké kameny do podoby lidské postavy, aby vytvořili „inukshuk“ – ukazatel, který jim pomůže zorientovat se v obrovském prostoru. Postupně se inukshuk stal symbolem naděje

a přátelství a výrazem pohostinnosti národa, který vítá návštěvníky z celého světa s otevřenou náručí. Logo zimní olympiády ve Vancouveru je moderní interpretací inukshuk. Jmenuje se Ilanaaq, což v jazyce kmene Inuktitut znamená „přítel“. Tento symbol kanadských her – přítel – bude z Vancouveru při ZOH zdravít celý svět. Mezi další

výrazné a komerčně chráněné symboly Her patří název akce (Vancouver 2010), jedinečné olympijské medaile (jedna každá má zcela originální ztvárnění a při jejich složení v celek se vytvoří obraz kosatky), maskoti, motto (With Glowing Hearts – S hořícími srdci), olympijská pochodeň a unikátní grafický design v různých barevných kombinacích.

2

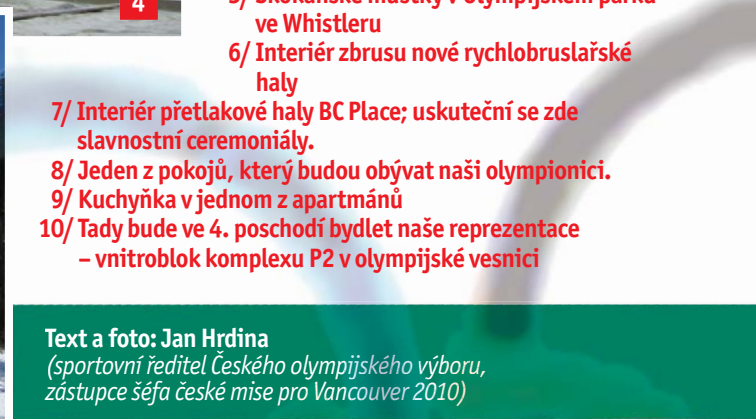
3

Plukovníku Prišćákovi s vděčností autor Jan Saudek. Toto věnování je vepsáno do knihy „Tramvaj noci“ od zmiňovaného mistra, kterou jsem obdržel. Asi jako revanš za trička a dres Dukly, které jsem mu s radostí věnoval. A Jan je nosí, má je na sobě často a dělá Dukle a armádnímu sportu reklamu. Ve svém pořadu na TV Barrandov, když byl hostem Roman Šebrle, měl pod sakem krásný rudo-žlutý dres, na víceboji o Železného seniora v tělocvičně Sokola Královské Vinohrady závodil v úboru s logem Dukly a se svým jménem na zádech bojoval o zlato. Získal krásné stříbro.

Do svého Talk show Jana Saudka si už pozval i další naše sportovce Davida Kosteckého, Tomáše Dvořáka a Jana Železného. Letos nám nafotil kalendář Dukly 2010, já mu říkám Saudek II. První kalendář Saudek I byl velmi úspěšný a hodně žádaný. Mistru Saudkovi se už do dvojky moc nechtělo, ale nechal se přesvědčit a kalendář Saudek II je nádherný stejně jako kalendář Saudek I.

Milý Jene, pokud Vás tak můžu oslovit, chci Vám poděkovat za Váš přístup k nám duklákům, k nám sportovcům. Moc si Vás vážíme.

S povděkem Jaroslav Prišćák

Přestože je všeobecně známo, že ZOH 2010 se uskuteční ve Vancouveru, realita je trochu jiná. Ve skutečnosti budou během olympiády fungovat dvě téměř samostatná centra (samozřejmě s centrálním řízením ve Vancouveru) se dvěma olympijskými vesnicemi, infrastrukturou a vzdálenými sportovišti. Městským centrem Her bude Vancouver, horské středisko se nazývá Whistler. Tato místa jsou od sebe vzdálena asi 120 km. Whistler je poměrně malé horské středisko s dřívější zimní specializací hlavně na sjezdové lyžování. Má stálý počet asi 9 000 obyvatel, který se v sezóně zvyšuje až na 45 000. Leží v nadmořské výšce 675 m, nejvyšší okolní hory dosahují výše 2 180 m; průměrná teplota v únoru je od -5 °C do +3 °C; průměrná sněhová pokrývka dosahovala za posledních šest let v únoru přes 100 cm (ale v minulosti i 231 cm). Sportovci budou tedy žít a sportovat poněkud odděleně, budou mít možnost se kdykoliv navštěvovat v obou olympijských vesnicích a podporovat na soutěžích, nicméně prakticky budou takovéto návštěvy z Vancouveru do Whistleru velmi omezeny vzhledem k časové náročnosti přejezdů.

V obou olympijských vesnicích budou ubytováni sportovci i jejich realizační týmy (včetně tzv. Extra Officials), kapacita vesnice ve Vancouveru je v rozsahu asi 1 000 pokojů pro 2 730 osob (v 10 hlavních budovách) a ve Whistleru najde přechodný domov 2 840 akreditovaných osob v různých typech staveb (nadmořská výška vesnice je 612 m). V obou

místech budou samozřejmě zajištěny obdobné podmínky a veškeré služby v běžném olympijském standardu, včetně medicínské péče, stravování, základní sportovní přípravy, dopravy, atd. V současné době jsou obě vesnice před dokončením, ve Whistleru se provádějí pouze zemní práce v okolí; všechna sportoviště a další olympijská zařízení jsou již provozuschopná a prošla testováním. Mezi Vancouverem a Whistlerem je postavena dálnice a celý systém dopravy se nazývá Sea-to-Ski corridor (z Vancouveru prochází dálnice č. 99 městečkem Squamish až do horského Whistleru a pokračuje dále do Pembertonu). Pro usnadnění dopravy mezi olympijskými místy budou zřízeny olympijské dopravní pruhy, na trase se však nachází kritické dopravní místo při přejezdu mořského zálivu do hor (a zpět); pro přejezd existují dvě možnosti – most Lions Gate a most Ironworkers Memorial. Vzhledem k tomu, že VANOC redukoval prodej „průjezdek a parkovaček“ na minimum, přeprava sportovců

i diváků do hor a zpět bude zajišťována pouze autobusy, nikoli soukromými auty. Veřejná doprava bude volná pro akreditované osoby a na vstupenky na soutěže. Do Whistleru a do Cypress Mountain však bude pro držitele vstupenek na soutěže organizovaná doprava tam a zpět za úhradu (Whistler \$25 / Cypress Mountain \$12). Také medaile budou vítězům ZOH předávány vždy večer po skončení soutěží na dvou místech – ve Vancouver BC Place Stadium a na Whistler Celebration Plaza; výjimečně budou medaile předány na sportovištích po skončení soutěží v závěru Her v krasobruslení, curlingu a ledním hokeji.

O olympijské medaile budou tedy sportovci bojovat ve dvou oblastech, městské a horské, i když toto členění není zcela výstižné, neboť do městské části je řazena i oblast Cypress Mountain, a ta má, jak již plyne z názvu, charakter horský. Nachází se však od Vancouveru asi 40 minut jízdy severozápadním směrem, což je i směr do oblasti Whistler.

- 1/ Logo českého olympijského týmu, logo ZOH 2010, maskoti ZOH 2010 – zleva Quatchi, Miga, Sumi a Mukmuk
- 2/ Kamenná socha „INUKSHUK“
- 3/ Pohled na centrum Vancouveru směrem od olympijské vesnice; v popředí obrovská hala British Columbia Place
- 4/ Rychlobruslařská hala v Richmondu
- 5/ Skokanské můstky v Olympijském parku ve Whistleru
- 6/ Interiér zbrusu nové rychlobruslařské haly

- 7/ Interiér přetlakové haly BC Place; uskuteční se zde slavnostní ceremoniály.
- 8/ Jeden z pokojů, který budou obývat naši olympionici.
- 9/ Kuchyňka v jednom z apartmánů
- 10/ Tady bude ve 4. poschodí bydlet naše reprezentace – vnitroblok komplexu P2 v olympijské vesnici

Text a foto: Jan Hrdina
(sportovní ředitel Českého olympijského výboru,
zástupce šéfa české mise pro Vancouver 2010)

Ve Vancouveru se uskuteční slavnostní ceremoniály zahájení a zakončení ZOH (v obrovské zastřešené přetlakové hale British Columbia Place, která pojme přes 60 000 diváků), turnaje mužů a žen v ledním hokeji (v centru města v hale Canada Hockey Place a v UBC Thunderbird Arena, která se nachází v univerzitním areálu), krasobruslení a Short Track proběhnou v hale Pacific Coliseum, v Richmondu na Olympic Oval se utkají rychlobruslaři, turnaje v curlingu proběhnou ve Vancouver Olympic Centre a ve 30 km vzdálenosti od olympijské vesnice se nachází zmíněný lyžařský komplex Cypress Mountain, ve kterém se uskuteční soutěže v akrobatickém lyžování (moguls, aericals), ski-crossu a ve snowboardingu. V oblasti Whistler, v malé vzdálenosti od místní olympijské vesnice, jsou připraveny tři sportovní areály: Whistler Olympic Park (pro biatlon, běh na lyžích, skoky na lyžích a severskou kombinaci), Whistler Creekside pro alpské lyžování a Whistler Sliding Centre pro bobisty, skeletonisty a sáňkaře.

Nejdůležitější olympijské termíny

- do 1. října 2009 předaly národní olympijské výbory na VANOC žádosti o vystavení akreditací na ZOH; naši sportovci (a samozřejmě i osoby doprovodu, diváci, atd.), kteří nebudou mít akreditaci připravenou, si musejí pro vstup na kanadské území vybatvit v souladu se současnou povinností cestovní víza;
- ve dnech 26.–28. října 2009 se ve Vancouveru uskutečnila bezpečnostní konference;
- do 18. ledna 2010 předají sportovní svazy na ČOV návrh závěrečné jmenovité nominace;
- dne 21. ledna se uskuteční plénum ČOV, které schválí finální nominaci na ZOH;
- dne 30. ledna se bude konat zásadní jednání mezi ČOV a VANOC, tzv. DRM;

- 4. února budou otevřeny obě olympijské vesnice a zároveň přiletí do Vancouveru speciálním letem první kontingent naší delegace;
- dne 10. února se v olympijské vesnici ve Vancouveru uskuteční slavnostní přivítání naší výpravy na ZOH – Team Welcome Ceremony;
- v období od 1. února do 21. března 2010 se uskuteční Kulturní olympiáda.

Statistická data o ZOH 2010

- uskuteční se na devíti sportovištích ve Vancouveru a Whistleru v celkem 15 sportech a disciplínách (akrobatické lyžování, alpské lyžování, běžecké lyžování, severská kombinace, skoky na lyžích, snowboarding, biatlon, curling, krasobruslení, lední hokej, rychlobruslení na krátké dráze, rychlobruslení na dlouhé dráze, boby, skeleton, saně) a v 86 medailových soutěžích;
- ceremoniál zahájení se uskuteční 12. února 2010, Hry budou zakončeny 28. února 2010; po stejnou dobu se uskuteční olympijské soutěže na sněhu a ledu (tj. 17 dnů, neboť již 12. února proběhne kvalifikace skokanů na lyžích na středním můstku);
- ZOH se zúčastní asi 5 500 sportovců a osob jejich doprovodu z asi 85 zemí světa;
- ve VANOC bude pracovat více než 1 500 zaměstnanců;
- při ZOH bude pomáhat asi 25 000 dobrovolníků;
- na soutěže bude vydáno 1,6 milionu vstupenek;
- olympijské soutěže a dění bude monitorovat více než 10 000 pracovníků médií;
- očekává se, že televizní přenosy ze ZOH zhlédnou tři miliardy televizních diváků;
- celosvětově navštíví webové stránky VANOC na 1,5 miliardy uživatelů internetu;
- po ZOH budou ve Vancouveru v březnu uspořádány v 10 dnech také zimní paralympijské hry;
- pro ZOH bylo vystavěno či zrekonstruováno přes 80 olympijských zařízení; plocha dočasných zařízení (stanů) má rozměr jeden milion stop čtverečných;
- VANOC uvede do provozu na 4 500 počítačů;
- délka bezpečnostních plotů dosáhne 140 km;

- bude provedeno asi 2 000 dopingových kontrol;
- při ZOH bude pečovat o účastníky a diváky na 1 600 lékařů a zdravotního personálu.

Český olympijský výbor zahájil přípravu na ZOH 2010 již před několika lety, zpracoval strategii přípravy a podpory a schválil několik zásadních dokumentů rámujiících celou oblast přípravy a nominace (Program činnosti, Rozvojový program na období 2009–2012, Antidopingový program, Zásady ocenění sportovců a členů realizačních týmů za zisk medailů na XXI. ZOH ve Vancouveru 2010, Zásady nominace sportovců a členů doprovodu na XXI. ZOH ve Vancouveru 2010, Smlouvy o účasti na ZOH, Metodika užívání olympijské symboliky, Pravidla týkající se reklamy a označení výrobců na oblečení a vybavení a mnohé další). ČOV zároveň vytváří nezbytné administrativně-technické podmínky a systematicky podporuje sportovní svazy a potenciální olympioniky v jejich přípravě na ZOH. Přestože nebyly ukončeny všechny kvalifikace, již dnes můžeme očekávat rekordní účast našich olympioniků. V současné době splnilo kvalifikační kritéria 85 sportovců, ale do Vancouveru může odcestovat přes 90 reprezentantů, neboť kvalifikační období bude ukončeno 21. ledna 2010; v tento den schválí plenární zasedání ČOV finální jmenovitou nominaci na ZOH.

Věříme, že naše účast bude ozdobena úspěšnými starty, neboť šance našich sportovců z pohledu úspěchů v předchozích sezonách jsou evidentní. Nejvyšší světovou výkonnost již prokázali např. rychlobruslařka Sábílková a Novotná, lyžaři Bauer, snowboardista Novotný, biatlonista Šlesinger a mnozí další. Úspěch hokejistů v kolébkce tohoto sportu by se rovnal malému zázraku, který si však všichni přejeme. O místa mezi nejlepšími se zcela jistě „porvou“ všichni naši nominovaní, a tak ani o nečekaná překvapení a hodnotná umístění v náš prospěch nemusí být nouze. Prostředí a sportoviště ve Vancouveru a Whistleru měli možnost budoucí olympionici poznat při tréninkových kempch a testovacích soutěžích, takže je mohou překvapit pouze soupeři. Mnoho let práce a příprav mají sportovci i organizátoři za sebou, a tak se můžeme těšit na olympiádu se skvělými výkony v duchu fairplay, s vynímavými, objektivními a sportovně založenými diváky, na moderních sportovištích a v bezpečném prostředí.

Do Kanady pro medaile

Na olympiádě ve Vancouveru se může završit další ze zářivých českých zim. Mladá fenoménka Martina Sáblíková v létě odmaturovala a na rychlobruslařském oválu v Richmondu ji po životní čeká největší sportovní zkouška. Na stupně vítězů chce i boulařka Nikola Sudová a tým v běžeckém lyžování bude bojovat o nápravu rozpačité loňské sezony.

Na dráze Ovalu Lingotto v Turíně, kde před několika lety oplakala těsné čtvrté místo ze své první olympiády, rychlobruslařka Martina Sáblíková vyrazila do sezony, v níž může smutné vzpomínky zažehnat jen olympijská medaile z Her ve Vancouveru.

„Když se koukám na pětku z Turína, s prominutím bych se nejradši nakopala do zadku,“ řekla Sáblíková deníku Sport.

Na olympiádě má reprezentantka velké šance. Minulou zimu se jelo mistrovství světa na olympijském oválu v Richmondu a Sáblíková tam získala zlatou medaili v jízdě na 5 000 metrů a stříbro na trati 3 000 metrů.

„Bude to znít trochu divně, ale budu spokojená s jakoukoli medailí,“ říká Sáblíková. „Několikrát jsem se dívala, jak to dopadlo v Turíně. Nechtěla bych tentokrát odjet s prázdnou. I když zlato by bylo nejlepší.“

Dvaadvacetiletá rychlobruslařka se během jediného olympijského cyklu stala pětinasobnou světovou šampionkou a bude jasná favoritka. Navíc má za sebou vydařené léto, během něhož spolu s Martinou Růžičkovou vyhrála časovku dvojic na cyklistickém mistrovství republiky a v individuální časovce skončila pátá. Především však na gymnáziu v Novém Městě na Moravě složila maturitu. „Můžu myslet jenom na Vancouver,“ těšila se Sáblíková.

Natěšená Sudová

Také jezdkyňe v bouřích Nikola Sudová může být po minulé sezoně optimistická. Skončila v ní čtyřikrát na stupních vítězů v závodech Světového poháru a na mistrovství světa v japonském Iwanaširu získala bronzovou medaili.

Na jaře si Sudová nejdřív dala do pořádku zraněné koleno, ale potom už začala tradiční tréninková drina. V srpnu si ji zpestřila soustředěním v australském středisku Perisher Blue, kde také absolvovala otevřené národní mistrovství. A znovu ji stupně vítězů neminuly! Sudová dojela druhá za Rakušankou Margaritou Marblerovou, ale před čerstvou dvojnásobnou světovou šampionkou Aiko Uemuraovou z Japonska.

Úspěšná poslední sezona může Sudovou povzbudit i na startu olympijské zimy. Stejně jako Sáblíková má i Sudová na turínské Hry nemilé vzpomínky. Sporné rozhodování sudích ji tehdy odsunulo až na šesté místo. Závodit se bude na zrádném svahu ve středisku Cypress.

„Je to složitější místo. Budou velké problémy s počasím. Pořád hrozí mlha, je tam hodně vlhko,“ líčí Sudová.

Reprezentační tým běžců na lyžích má naopak za sebou rozporuplnou sezonu, v které většina závodníků zůstala za očekáváním. Kouč Miroslav Petrásek dokonce zvažoval rezignaci, ale nakonec pokračuje dál.

„Věřím, že do sezony vstoupíme úspěšně. Minulou zimu bych chtěl vylepšit,“ plánuje Petrásek.

Ze závodníků Dukly by opět měl patřit k oporám především bývalý mistr světa Martin Koukal, který dokonce na jaře iniciativně odjel na zkoušku olympijských tratí v horském středisku Whistler.

„Skejť je takový hravý, ale klasika je fakt dost těžká,“ hodnotil Koukal. „Člověk bude muset pracovat i ve sjezdech. Když to nepřijíváte, bude se dost ztrácet. Takže pro mě ideální. Fakt už se začínám hodně těšit.“

V národním týmu vznikla v létě také zvláštní skupina dálkových běžců, do které patří i člen Dukly Petr Novák, který byl součástí reprezentace už od loňska. Nakonec ale dal před světovým šampionátem přednost startu na univerziádě v Číně, odkud přivezl stříbrnou a bronzovou medaili.

Letos se bude Novák soustředit na dálkové závody a k nominaci na olympiádu potřebuje minimálně jednadvacáté místo v prosincové klasické třicítce ve slovenské Rogle. „Petr loni předváděl výborné výsledky, při takové výkonnosti má reálnou šanci,“ tvrdí Petrásek.

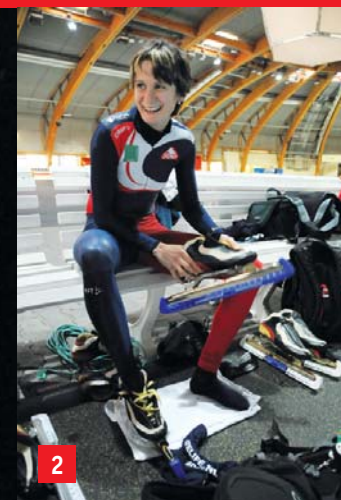
Skokany vede Jiroutek

Velké změny se přes léto udály v týmu skokanů na lyžích. Po třech letech se rozloučil dosavadní hlavní trenér, Rakušan Richard Schallert, a vystřídal ho dosavadní kouč běčka David Jiroutek, který se tak do funkce vrátil po sedmi letech. Jako asistenta si nový trenér vybral fyzioterapeuta Daniela

S velkými nadějemi pojedou sportovci Dukly na zimní olympijské hry do Kanady

1

2

3

- 1/ Nikola Sudová
- 2/ Martina Sáblíková
- 3/ Družstvo běžeckého lyžování
- 4/ Družstvo severské kombinace
- 5/ Tomáš Bank

Švece, který u týmu působil i v minulé sezoně. Rezervní tým má na starost Radek Židek.

Bývalý vítěz Turné čtyř můstků a Světového poháru Jakub Janda pokračuje ve spolupráci se svým osobním trenérem Vasjou Bajcem ze Slovinska. Letní sezona přinesla v závodech Grand Prix průměrné výsledky. Jiroutek po prvních měsících kritizoval úroveň mládežnické základny.

„Je vidět, že máme omezený výběr materiálu. Máme izolovanou vrstvu devíti lidí, kteří mají pod sebou dlouho nic,“ řekl Jiroutek.

Reprezentační tým v severské kombinaci se bude snažit v olympijské zimě navázat na vydařenou minulou sezonu, v které zářil především lídr týmu Pavel Churavý. V letní sérii Grand Prix se nejlepšími výkony prezentoval Miroslav Dvořák, který skončil třikrát v nejlepší desítce a v celkovém hodnocení se umístil sedmý.

Přípravu skokanů i sdruženářů ovlivnily experimenty v pravidlech. Mezinárodní federace FIS při skokanských závodech zkoušela nový systém, v kterém se závodníci mohli rozjíždět v jednom kole z různých nájezdových oken, a výsledky se přepočítávaly podle síly větru. Na olympiádě se však podle těchto pravidel závodit nebude. Sdruženáři navíc poprvé závodili na kolečkových bruslích místo kolečkových lyží. Experiment se však příliš neosvědčil.

Bankův návrat

Nadějný kádr sjezdařů na lyžích střídá úspěchy s nepřijemnými problémy. Na únorovém mistrovství světa ve Val d'Isere zazářil Kryštof Krýzl osmým místem ve slalomu, v červnu ovšem v německém Wittenburgu při tréninku v hale upadl, přeletěl ochrannou síť a dopadl na plochu vedlejší snowboardové U-rampy tak nešťastně, že si zlomil pátý obratel v páté ruce. Koncem října však stále doufal, že olympiádu stihne.

Dobry comeback se naopak povedl Ondřeji Bankovi, který se do seriálu Světového poháru vrátil poslední říjnový víkend čtyřnadvacátým místem v obřím slalomu v Söldenu. Bank nezávodil skoro dva roky kvůli zlomenině

4

5

nohy, kterou utrpěl v tréninku na slavný sjezd v Kitzbühelu. Ani jeho návrat však nebyl bez potíží. Závodil s omrzlými palci na nohách a v prvním závodním kole si o slalomovou tyč zlomil prst na ruce.

ALCHYMISTÉ S vosky

Každý Světový pohár začíná příjezdem servisního týmu dva dny před začátkem soutěže. Složení českého servisního týmu běžeckého lyžování se skládá z šesti servismanů, jsou to Jan Pešina, Jan Baranyk (osobní servisman Martina Koukala), Vít Fousek (osobní servisman Lukáše Bauera), Josef Kučera, Aleš Lejsek a Květoslav Žalčík, který je zároveň vedoucí celého realizačního týmu. Nedílnou součástí jsou i trenéři Václav Korunka a Miroslav Petrásek.

První, co servismany před závody zajímá, je, kde se nachází servisní buňka, jak je velká, jak daleko je závodní trať nebo testovací stopy. Každý servisní tým má předem určené metry pro svoji buňku podle vyjetých míst závodníků své země z předešlé sezony. Pokud je vše v pořádku, začíná zařízení buňky. Důležité je rozmístění servisního materiálu, aby vyhovoval určené ploše. Náš český tým má

pět pracovních stolů, na každém mohou pracovat dva servismani. Vozíme dvanáct přepravních beden různých velikostí, ve kterých je servisní materiál a potřebné vosky. Dvě bedny určené na vysílačky, computery na měření mezičasu a termosky na občerstvení při delších závodech. Přepravený servisní materiál a lyže závodníků mají hmotnost okolo 2 500 kg. Náš servisní tým je rozdělen na dva minitýmy. Jeden se zabývá testováním skluzových vosků, struktury, a druhý se stará o stoupací vosky. Takto je tým rozdělen v případě klasiky nebo duatlonu, pokud se bruslí, pracuje celý servis společně na skluzových mázách. Rozbalení servisního materiálu je už pro zaběhlý tým rutinou, každý ví, co má dělat, a buňka je během dvou hodin perfektně zařízená. Následuje prohlídka tratě a především zjištění struktury, teploty a vlhkosti sněhu, podle kterého určíme výběr lyží pro daný závod, při výběru přihlížíme i na předpověď počasí na další dny. V další části servisního týmu se připravují testovací lyže na vyzkoušení prášků, parafínů, struktury a stoupacích vosků. Pro potřebu testování máme k dispozici třiatdacet párů lyží, z toho osm na prášky a urychlovače, dalších osm na parafíny, čtyři na stoupací vosky a tři páry na struktury. Postupně probíhá výběr lyží pro závodníky a jejich příprava na předzávodní testování.

Počty připravovaných lyží na testování jsou mezi 5–12 páry podle potřeb závodníka a daných sněhových podmínek. Pokud je vše připraveno pro další den na testování, servis opouští buňku a stěhuje se na hotel. Stává se, že první den na SP je dlouhý a náročný a končí až kolem tříadvacáté hodiny. Den před závodem je budíček pro servis určený podle potřeb testování závodníků a servismanů mezi šestou a sedmou hodinou. Následuje snídaně a hned poté odjezd do servisní buňky. Po příjezdu na sportoviště proběhne prohlídka tratě, měření teploty a vlhkosti vzduchu a sněhu. Poté začínají servismani vymýšlet mázy na testovací lyže. Testování lyží, prášků, struktury a stoupacích vosků probíhá den před závodem v době startovních časů, aby byly sněhové podmínky co nejpodobnější závodnímu. Sněhové podmínky se v dnešní době rychle mění a servis musí odpovídající rychlostí reagovat na změny teplot a struktury sněhu v dané situaci. Ve stejné době testují závodníci svoje lyže a každý závodník podle potřeb k sobě dostane pro finální roztřívání na trati jednoho servismana nebo trenéra. Celý proces je velmi náročný, neboť starty mužů a žen jsou v různých časech, a tak se většinou stává, že testování probíhá od ranních hodin až do pozdního odpoledne. Po ukončení testů začne příprava servisních a vybraných lyží závodníků

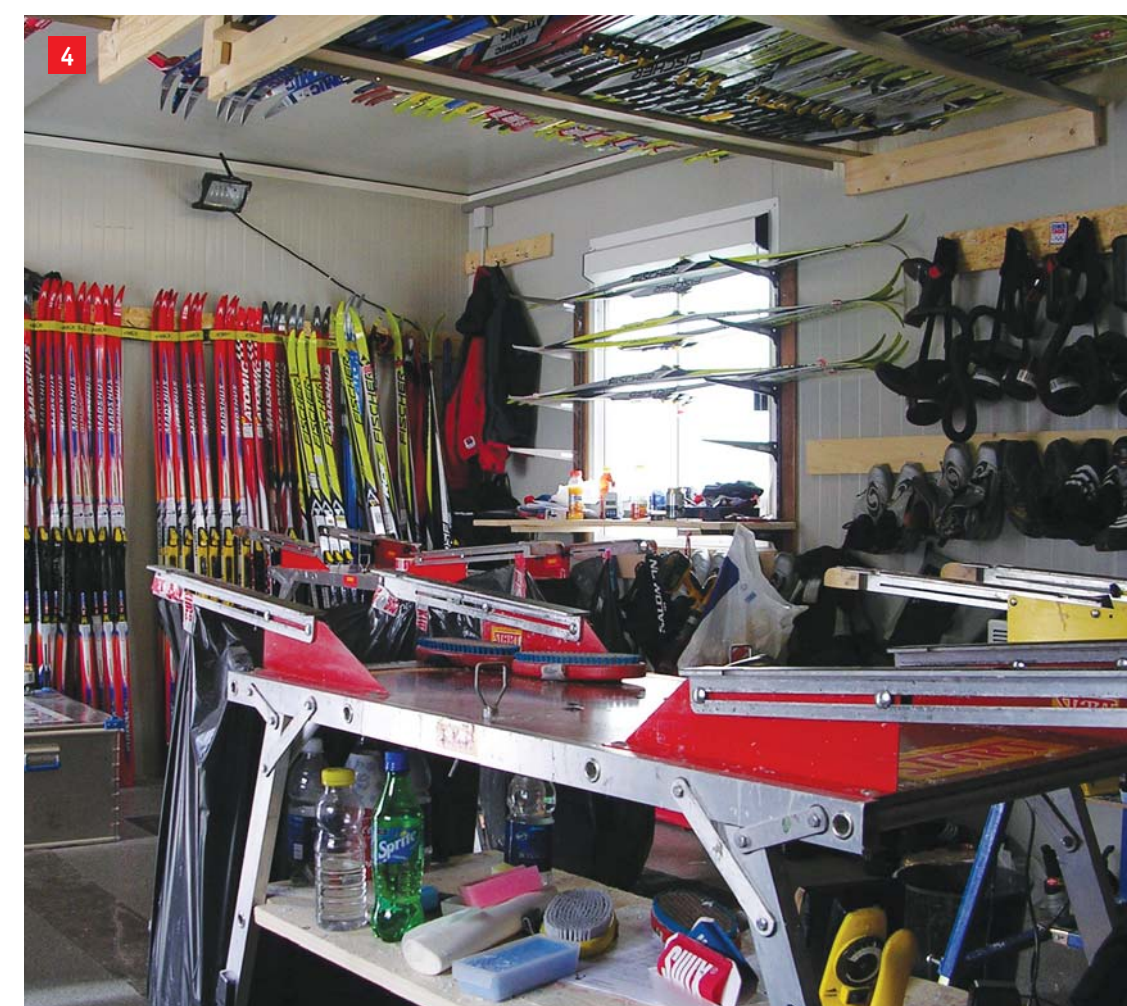
O tom, co obnáší práce servismanů, vypráví Jan Pešina

- 1/ Servismani Jan Pešina a Vít Fousek v servisní buňce
- 2/ Běžky připravené na závody MS v Liberci
- 3/ Servismani v terénu
- 4/ Servisní buňka na MS v Liberci

Text: Jan Pešina
Foto: Jan Pešina, Květoslav Žalčík a Michael Georgiev

v pořádku a naši reprezentanti mají dobře připravené lyže, servis odvedl kvalitní práci a závodníci ji dokážou proměnit ve skvělé výsledky, tak v servisu panuje pohoda, hned se zapomene na únavu a člověk je nabuzen na další práci. Po samotném závodě musejí být všechny lyže (závodníků a servisu) vycištěny a zality parafínem, zabalí se lyže, servisní materiál, vosky a následuje odjezd domů nebo na další závod Světového poháru.

Olympijský vítěz z Pekingu v brokové disciplíně trap David Kostelecký letos žádné zlato nevystřelil. Z velkých soutěží má jedno stříbro a bronz. A také dvě „bramborové“ medaile. Přesto poolympijský rok považuje za úspěšný. Jak by ne, když si ve své disciplíně udržel kralování na žebříčku.

NEJCENNĚJŠÍ bylo světové finále

Uspokojilo vás deváté místo ve finále Světového poháru v Pekingu?

Chtěl jsem do finále, i když jsem střílel s novou zbraní. Takhle nemám co hodnotit, protože tenhle závod nebyl měřítkem. Sněžilo, teploměr ukazoval minus pět stupňů. Případal jsem si jako na zimní olympiádě. Střílet v zimě finále Světového poháru, to je fakt nesmysl. Nechápal jsem už tu změnu, proč jsme nestříleli v září v Istanbulu, ale až teď, tři měsíce po mistrovství světa. Navíc kvůli jednomu závodnímu jsme museli do Pekingu. Ve finále byl jediný Číňan jako zástupce pořadatelské země. To se nevymlouvám. Mně to prostě nešlo, v zimě to neumím.

Jak jste spokojený s letošní sezonou?

Docela ano. Ze sedmi velkých závodů, v nichž jsem startoval, jsem třikrát střílel finále. Navíc jsme jako družstvo na světovém šampionátu po třicetiletých letech získali medaili, je bronzová.

Kterého výsledku si ceníte nejvíc?

Určitě čtvrté místo na mistrovství světa v Mariboru. Na hodně vysoký výsledek 122 terčů jsem šel do rozstřelu o finále se Slovákem Kovačocym, dvojnásobným olympijským vítězem Australanem Diamondem a svým kamarádem Irem Murphym. Poprvé jsem se tak dostal do finále světového šampionátu. Před tím jsem rozstřelil o ně prohrával. Finále jsem nijak výrazně nepokazil, udělal jsem tři chyby a bylo z toho čtvrté místo. A k tomu ten zmíněný bronz družstva.

Dařilo se vám i ve Světovém poháru. Jakou hodnotu pro vás má druhé místo ze San Marina?

Velkou, protože na Světových pohárech je obrovská konkurence. Cenné bylo i čtvrté místo ze Světového poháru v Káhiře.

Tři finále vás určitě udržela v žebříčku hodně vysoko.

To ano, protože v konkurenci padesáti střelců, z nichž každý může reálně myslet na finále, to je úspěch. Po celý rok se mi také dařilo udržet se v žebříčku na prvním místě a to je opravdu hodně cenné.

Letos jste přešel na novou zbraň, jak jste spokojený?

Začal jsem s ní střílet až v září. Nechtěl jsem v průběhu sezony riskovat něco nevyzkoušeného. Vzal jsem ji pak do Pekingu na finále Světového poháru, ale jak už jsem řekl, ten závod nebyl měřítkem.

V čem je mezi zbraněmi největší rozdíl?

To se dá těžko popsat. Prostě je po všech stránkách lepší, hlavně technicky. Musím si na novou brokovnici Perazzi zvyknout, změnit návyky z té zbraně, s níž jsem dosud střílel a vyhrál olympiádu. Chce to čas, ale cítím, že se posouvám dopředu a bude to mít pozitivní vliv i na výsledky.

Mění se hodně sportovní střelba?

V první řadě se rozšířila světová špička. A to směrem výkonnostně nahoru. Dnes se počítají kandidáti na medaile na desítky. Je znát, že hodně dobrých střelců, kteří skončili, se věnují trenérině a mají svým svěřencům co dát, zvedají je výkonnostně. Mohu to posuzovat především z pohledu trapu a ten jde rychle kupředu. Dřív znamenal nástřel 122 terčů prakticky medaili a ještě spíš zlato, když jste nepokazil finále. Dnes se s takovými výsledky do nejlepší šestky ani nemusíte dostat. Mění se také přístup střelců, už to nejsou takoví ti tatíci, ale borci, kteří mají vypracované postavy. Změnila se také strava. Zkrátka každý dělá pro úspěch maximum.

To už je tedy starším a řečneme kulatějším střelcům odzvoněno?

Není radno je podceňovat, pořád si na ně musíme dávat pozor, protože jsou nevyzpytatelní. Vidím to u svého přítele Ira Philipa Murphya. Jednou dvakrát mu to nevyjde, ale pak zazáří a dá nám všem na frak. Při tom mu je dvaapadesát, je to penzionovaný policista a střílí hlavně pro radost. Náš legendární Míla Bednařík také nebyl žádný střelák a v osmdesátých letech byl nejlepší na světě. Škoda, že už je dvacet let po smrti.

Cítíte jako olympijský vítěz větší respekt ze strany soupeřů?

Určitě cítím, chovají se ke mně jinak, ale myslím to v dobrém slova smyslu. A nejen soupeři, také další lidé kolem střílení. Poznávají mě i lidé, kteří se střelbou nemají nic společného. Ale já z toho nedělám vědu. Příští rok se střílí velké mistrovství světa ve všech disciplínách, bude dva roky po olympiádě a ten zájem opadne. Jen mezi střelci budu mít určité zvláštní postavení olympijského vítěze, protože na ty se nezapomíná. Já si také pamatuji olympijské vítěze od doby, co sám aktivně střílím.

Jak vám osobně změnilo olympijské zlato život?

Když řeknu, že předtím jsem měl málo volného času pro sebe, pak po Pekingu už mi nezbyl vůbec žádný. Absolvoval jsem spoustu akcí, což nebylo. Musím si víc hlídat soukromí. Ale že by mi

olympijské zlato obrátilo život na ruby, to zase ne. Přeci jenom sportovní střelba není až tak populární, abych nemohl jít mezi lidi, jako třeba nejlepší fotbalisté, tenisté nebo atleti. O to víc jsem se ale také snažil náš sport propagovat a pomoci mu.

Kdy jste se vrátil ke svému zaběhlému rytmu života a přípravy?

Dá se říct, že až po mistrovství světa někdy v srpnu či září. Ale pořád to není ono. Nemám ten klid, který jsem měl, protože se i nyní objeví akce, na kterých bych měl a nebo svým způsobem i musím být. To nemyslím nijak zle. Tuhle zkušenost mají i ostatní olympijské vítěze. Mluvil jsem o tom se spoustou střelců a jak jsem naznačil, v populárnějších sportech to je ještě horší. Já nejsem typ, který se rád ukazuje, mám raději svůj klid. Věřím, že v roce 2010 už to bude jako dřív nebo alespoň blízko tomu, na co jsem byl zvyklý. V žádném případě se ale na ten rozruch nevymlouvám. Když něco pokazím, tak to zkrátka pokazím, to se ve sportu stává.

Zpozoroval jste sám na sobě nějakou změnu? Jste jiný?

Myslím, že ne. Nemám v povaze nosit nos nahoru. Olympiádu jsem vyhrál ve čtyřiatřiceti letech. Netvrdím, že už jsem lidsky úplně zralý, ale něco mám za sebou. Jsem klidnější. Není mi dvacet. To se asi takový úspěch prožívá jinak.

Střílíte za Duklu Hradec Králové a také doma v Holasících na jižní Moravě. Vyrostl jste ale v Brně. Kde jste vlastně doma?

Nejvíce toho odstřílím v Holasících, kde máme střelnici s patnácti vrhacími. Mám rád i tu královohradeckou, která je dnes nejlepší v republice. Samozřejmě vztah mám i k rodnému Brnu. Takže se dá říct, že ty domovy mám tři asi v tom pořadí, jak jsem uvedl.

Už sprádkáte plány na novou sezonu?

Ty už jsou v podstatě jasné. Začínám v březnu na Světovém poháru v Mexiku. Absolvuji všechny závody seriálu, i když se na nich ještě nestřílí o účastnická místa na olympiádě v Londýně. Pokud chci zůstat nahoře, musím se pravidelně střetávat se špičkou. Do toho přidám něco z Evropského poháru, abych se připravil co nejlépe na evropský a zejména světový šampionát, na němž už se bude střílet o Londýn.

Kdy chcete začít s přípravou?

Počítám s lednem. To by mělo stačit. Budou v tom i přípravné kempy v teple.

S jakými cíli půjdete do roku 2010?

Pokud možno udržet svoje postavení, uspět na velkých soutěžích, a kdyby se povedlo už příští rok získat účast na olympiádě, bylo by to pro klid do dalšího období úplně ideální. Ale to jsou hodně vysoké cíle a splnit je bude moc a moc těžké.

Hradíte výcvik jednoho špičkového slepeckého psa. Už víte, kdo ho dostane?

Ještě ne, ale chtěl bych se předání zúčastnit. Rád bych se s tím pejskem i jeho novým majitelem setkal.

David Kostelecký

Text: Karel Felt
Foto: Ivana Roháčková a Eva Šauerová

SÁBLÍKOVÁ podruhé královnou

Přesně tři měsíce před začátkem zimní olympiády ve Vancouveru byli na pražské Masarykově koleji vyhlášeni nejlepší armádní sportovci roku 2009. Zvítězila dvaadvacitiletá rychlobruslařka Martina Sáblíková. Nejvíce ocenění posbírali moderní pětibojaři.

Královna armádního sportu získala opět titul mistryně světa na pět kilometrů, stříbro na tři a další zlato přidala ve víceboji. Navíc potřetí v řadě triumfovala ve Světovém poháru, k prvenství pomohla i družstvu a medaili si přivezla i z mistrovství Evropy. Reprezentantka pražské Dukly získala prestižní titul podruhé v kariéře, poprvé kralovala armádnímu sportu v roce 2007. „Je to pro mne příjemné překvapení a velmi si tohoto ocenění vážím. Konkurence v armádním sportu je velká, takže zvítězit v této anketě je těžší než v některých jiných,“ vzkázala z nizozemského Heerenveenu, den před startem druhého závodu Světového poháru.

Večer ovládli pětibojaři

Druhé místo obsadil moderní pětibojař David Svoboda, který si přivezl zlato a stříbro z mistrovství světa. Třetí skončila stříbrná oštěpařka z berlínského mistrovství světa a nejlepší česká atletka Barbora Špotáková, která titul nejlepšího armádního sportovce obhájovala.

Příjemný večer patřil především moderním pětibojařům. Hned čtyři se dostali do nejlepší desítky. Natálii Dianovou, která v den vyhlášení podstoupila operaci mandlí, zastoupil její přítel a další z oceněných Ondřej Polívka, který přinesl její portrét. Sám byl oceněn o něco později za zlato z mistrovství světa a kompletní sbírku medailí z mistrovství Evropy. Nejlepším trenérem byl vyhlášen Jakub Kučera, malým kolektivem zlatá štafeta z MS a armádním oddílem opět moderní pětibojaři. A to ještě Polívka zvítězil mezi juniory.

Rytíř Václav Chalupa

Moderátoři večera Štěpán Škorpil a stále aktivní vodní slalomářka Štěpánka Hilgertová vítali na pódiu jednu hvězdu českého sportu za druhou. Dukla je jeho zdravou páteří a nenahraditelnou oporou. Rytířem sportu byl vyhlášen dnes už legendární veslař Václav Chalupa, ocenění byli také výškař Tomáš Janků a vodní slalomářka Marcela Sadilová. Po Chalupovi pak byla pojmenována nová loď – dvojka bez kormidelníka.

Václav Chalupa

Rychlobruslařka pozdravila účastníky slavnostního večera z Heerenveenu

Těšme se na Saudka III

Hitem večera se stal druhý kalendář světově proslulého fotografa Jana Saudka. „Moc se mi do toho znovu nechtělo, ale nelituji,“ pravil pravověrný duklák, když přebíral dres s číslem 1. S ředitelem ASC DUKLA Jaroslavem Přiščákem se dohodli na kalendáři i pro rok 2011. „Bylo to úžasné. Za dvě minuty hotovo, ale nápad je geniální a fotografie skutečným uměleckým dílem,“ radoval se nejúspěšnější střelec planety Miroslav Januš, který má na kontě 115 medailí z nejvýznamnějších soutěží.

Kalendář křtilo kromě dalších kmotrů trio oštěpařských legend – Dana Zátoková, která převzala od ministra obrany Martina Bartáka kytici k sedmaosmdesátým narozeninám, Jan Železný a Barbora Špotáková. „Fotku téhle trojice považuji za nejlepší,“ zdůraznil autor.

Ministr Duklu nedá

Ministr obrany musel schody na pódium vystoupat nejčastěji, ale svoji úlohu gratulanta a kmotra se zhostil skvěle. „Takového ministra jsme ještě neměli,“ říkali s uznáním legendy armádního sportu minulosti i současnosti.

„Čítím se mezi vámi dobře. Vážím si sportovců Dukly, kteří výborně reprezentují nejen armádu, ale i naši zemi. Udělám maximum pro to, abyste měli co nejlepší podmínky, které si zasloužíte. Nedám vás,“ řekl mimo jiné ve svém závěrečném vystoupení, v němž ocenil práci všech, kteří se podílejí na úspěších armádních sportovců, protože si uvědomuje nezastupitelnou pozici Dukly v armádě. Apeloval také na poslance, kteří budou hlasovat o rozpočtu pro armádu a jmenovitě na Pavla Ploce, který seděl v sále a také oblékal rudo-žlutý dres Dukly. Za svoje vystoupení sklídl dlouhotrvající aplaus.

Večer zpestřili svými písněmi Richard Tesařík a Mojmír Maděryč, ale zazněla i píseň Romana Šebrleho z vyhlášení Atleta roku. Mistr světa v karate Jakub Tesárek, rovněž reprezentant Dukly, zase udivil svojí sestavou Kata. Vyhlášení

nejlepšího armádního sportovce bylo důstojným vyvrcholením sportovního roku, jehož úspěchy psali ve většině případů reprezentanti Dukly.

Text: Karel Felt
Foto: Ivana Roháčková

- 1/ Jakub Kučera – nejlepší trenér, Ondřej Polívka a David Svoboda – nejlepší malý kolektiv a Tomáš Janko za nejlepší ASO Dukly (všichni moderní pětiboji)
- 2/ Ondřej Synek (6. místo), Nikola Sudová (7. místo), Miroslav Januš (8. místo), Lucie Grolichová (9. místo), Ondřej Polívka (4. místo)
- 3/ Ministr obrany Martin Barták křtí kalendář Dukla 2010.
- 4/ Přípitek kmotrů kalendáře s autorem fotografií Janem Saudkem
- 5/ David Svoboda (2. místo) a Barbora Špotáková (3. místo)
- 6/ Rytíři sportu – Tomáš Janků, Marcela Sadilová a Václav Chalupa

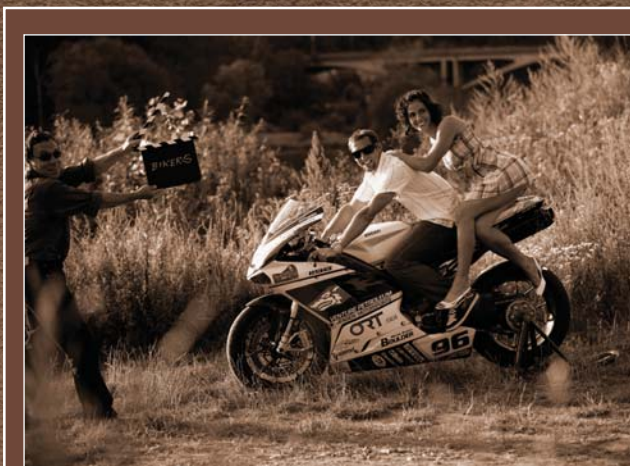
KRÁSNÍ LIDÉ v krásném kalendáři

Při slavnostním vyhlášení ankety Armádní sportovec roku pokřtila Dukla svůj tradiční kalendář, který vydala již podeváté, přičemž podruhé za sebou se jí podařilo k jeho nafocení přesvědčit jednoho z nejznámějších fotografů Jana Saudka. Ten svým jedinečným uměním zachytil duše armádních sportovců na dvanácti fotografiích.

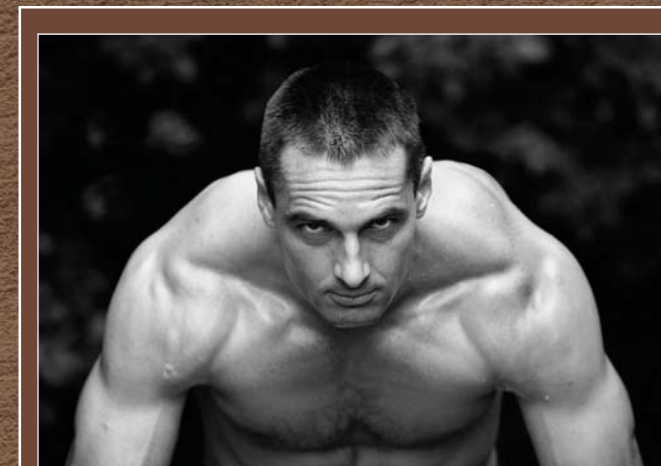
První fotografie tří oštěpařů vznikla již v únoru, a to jako mimořádný portrét ojedinělého spojení tří generací olympijských vítězů, světových rekordmanů z jedné země, jednoho sportovního oddílu, v jedné disciplíně – oštěpu. Až o čtyři měsíce později došlo k realizaci dalších fotografií již s jasným záměrem, kalendář pro Duklu. Co rozhodlo, že Jan Saudek nabídku přijal? „Rozhodla má sympatie k Dukle a ke sportu vůbec – taková nabídka se neodmítá.“ Jak se mu pracovalo se sportovci, kteří

byli do kalendáře vybráni? „Byla to skvělá spolupráce – tentokrát všichni, bez výjimky, mile spolupracovali – a doufám jen, že jsem je příliš nezdržel.“ Co se do kalendáře nevešlo? „Nevešla se tam fotografie lezce na stěně nádherné katedrály. Považuji ji za nejzdařilejší z celé kolekce – ale autor je slepý a neví, co je dobré, to je známa věc! Tak si ji vypůjčím pro sebe – kdybych měl ještě někdy nějakou knihu...“

Autor jednotlivé fotografie pojmenoval a takto je vidí:

Krásní lidé – Jinoch a dívka! Prosim vás – kdo dneska taková slova zná? A pod nimi závrtný, rychlý stroj – a cesta do krajiny snů...

Roman na startu – Všechn můj obdiv k tomu krásnému chlapci.

Saudek II

Souboj – Vždycky jsem chtěl, aby ty fotografie byly veselé – ale ne zesměšňující. Jako dobří sportovci se nikdo ničeho nebál – a šli jsme do toho. V podstatě je to nikdy nekončící boj mezi světem žen – a zemí, v níž žijí muži.

Bojovník – Ten plavovlasý chlapec byl pro mne zosobněním mládí. Létal vzduchem jako míč – a tolik mi připomínal dobu, kdy i já...

Bezstarostné mládí – Tak to chci vidět: dva chlapci si jedou jen tak, kolo v kufru – a před sebou jen vítězství, kterého dosáhnou jako legendární Bolt...

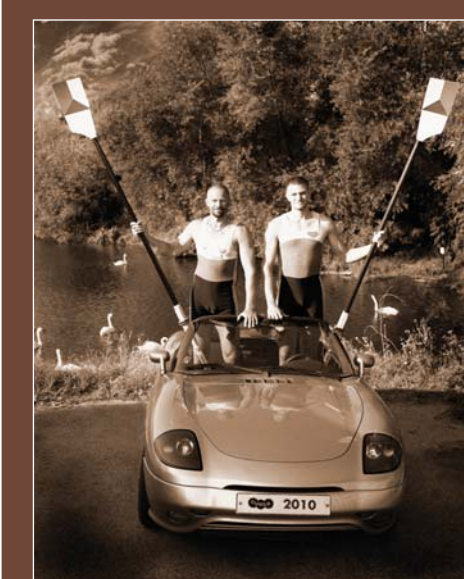
Večerní trénink – Tisíce hodin jsem sám strávil na téže řece. Je to vzpomínka na ty tréninky, trvající až do podzimních nocí.

Legenda – Má nejoblíbenější fotografie – snad za celý můj život. Historie slávy naší země – na jednom obrázku. Tradice, vlast – olympijské zlato. Ti nejlepší.

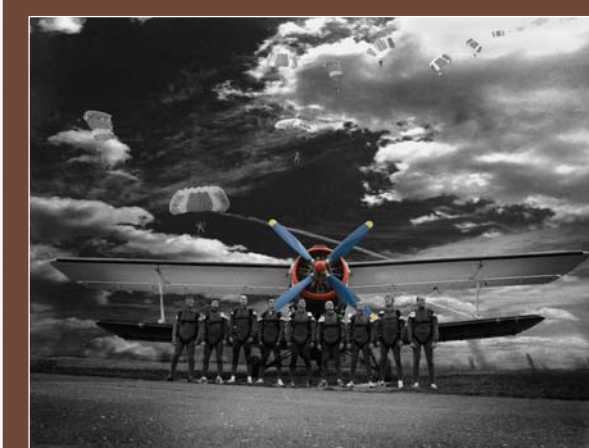
Bogyguards – Je to zinscenované, to je jasné: ale pro mne další důkaz, že do Dukly berou samé krásné lidi.

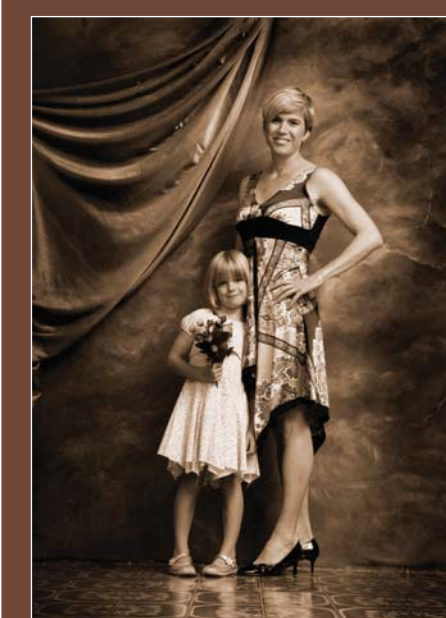
Bárka – Je to přece loďka („Barchetta“), ne? Myslím, že by se tam ti dva obři nevešli – naštěstí mají jiné loďe...

Princ a princezna – To je přece jasné – připadali mi jak z devatenáctého století – jako z jiného světa. Snad to tam je.

Paragáni – Byl jsem jako ve snu: ti chlapi přilétali z nebe – s přesností centimetru se snaželi k jednomu bodu. Nakonec jsem je fotografoval tak, jako by pomáhali k vítězství v té poslední válce – aby to vše bylo mimo čas – tak jak se to zdálo mně.

Dívky – Portrét dvou krásných bytostí. Jedna už dokázala nejvíc – ta druhá na slávu teprve čeká. Je to tedy o naději.

Text: Ivana Roháčková a Jan Saudek
Foto: Jan Saudek a Ivana Roháčková

ODBORNOSŤ A PROFESIONALITA v zlatej ére Dukly

Myšlienky, ktoré tvoria tento článok, nie sú nijak nové. Všetko, čo je z pera autora tohto článku, už bolo napísané a povedané. V Českej republike, Slovenskej republike, ale vie sa o tom prinajmenšom aj vo vyspelom hádzanárskom svete. Prečo to, teda, opakovať? Pretože každý deň prichádzajú na svet nové generácie. Pretože v dejinách Dukly, tej v Českej republike, ale aj tej v Slovenskej republike, sa rodili a rodia nové myšlienky, nové úspechy, v oboch prípadoch často s prívlastkom úžasné a tie sa zachovávajú jedine vtedy, keď ich budeme odovzdávať jasne a cieľavedome z generácie na generáciu.

Mnoho myšlienok a výsledkov aj z hádzanárskeho športu s logom Dukly vstúpilo do všeobecného povedomia. To, že sa hádzaná o siedmich hráčoch začala rozvíjať v armádnom športe ešte koncom roka 1948, je vec známa, lebo Dukla Praha písala jej dejiny zlatými písmenami. Presnejšie hru, ktorá uchvátila svet. Toto netreba vysvetľovať, ani svetu, ani medzi tými, ktorí sa pod to podpísali. Ale ako návštevník rôznych športových podujatí v Slovenskej republike, Českej republike i ďalších kútoch sveta načúvam hlavu bežnej populácie ako mravná ústupčivosť a duchovná letargia začali pre mnohých nadobúdať status životnej normy. Pokúšam sa plniť želania tých, ktorí do ochrípnutia, bez křčov v hrdle volajú o približovanie nenahraditeľnosti, nezrušiteľnosti večných športových hodnôt, pamäti synov na krásne majstrovské výkony, chlapské a športové priateľstvá, vernosť sebe, športovému klubu i druhým, hlavne tomu svojmu športu, zdravému a úspešnému životu vôbec.

Sedel som nedávno počas majstrovského futbalového zápasu slovenskej I. ligy na tribúne krásne vynoveného futbalového stánku Zemplína Michalovce na východe Slovenskej republiky. Hral tam Liptovský Mikuláš. Asi život chcel, aby som si sadol k otcovi michalovskej mužskej hádzanej Jozefovi Šubákovi. „Ech, to boli časy, keď sme tu, na futbalovom ihrisku, upravili plochu pre hádzanú, lebo k nám prišla hrať Dukla Praha. Do 5 tisíc ľudí obdivovalo hádzanárske kumšt Jiřího Víchu, Josefa Trojana, Zdeňka Radu, Rudolfa Havlíka, Vojtecha Mareša, Václava Dudu i ďalších, ktorí tu demonštrovali svetovú hádzanú. Prišli svetové hádzanárske hviezdy, bola

úžasná divácka kulisa, predstavte si, my sme po rokoch tú veľkú a slávnú Duklu doma raz v „majstráku“ porazili. Vyhrali sme o gól 13:12 a ten víťazný gól dal v záverečnej sekunde Ďula Harbuľák – zaspomínal človek, ktorý by vedel o tej výhre povedať oveľa viac. On sa však iba lišiacky usmial, aby pohľadom do mojich očí ešte skonštatoval: „Dukla Praha, to nebolo iba o hádzanej. Ak spomínam mená, na jedno ešte nesmiem zabudnúť, Bedřich König. Viete, Dukla Praha to bolo síce o vyspelom svetovom hádzanárskom športe, ale aj o pravde, svedomí, cti. K sebe i druhým. Preto bola Dukla veľká a preto je potrebné, aby bola takto forsirovaná aj nastupujúcim generáciám.

V zlatej ére hádzanárskej Dukly Praha, ktorú zavráštila československá hádzanárska reprezentácia na MS vo Švédsku v roku 1967 ziskom zlatých medailí, tvorili reprezentačný výber takmer výlučne hráči Dukly Praha. Vtedy medzi nich patrili aj Prešovčan srdcom a dušou, dnes univerzitný profesor Rudolf Horvát. Najskôr sa v súvislosti s úspechmi československej mužskej hádzanej, ale aj tej v drese Dukly Praha patrí spomenúť meno môjho motivátora pre neskorší úspešný nielen hádzanárske život – Antona Frola. To je podľa mňa stále jasne žiariaca kométa mužskej hádzanej na slovenskom hádzanárskom nebi. A potom treba z družstva majstrov sveta spomenúť v súvislosti so skloňovaním Dukly a slovenskej mužskej hádzanej v súvislostiach aj mená, žiaľ, dnes už nebohých Martina Gregora a Vlada Serugu. No a k nim možno okrem vami už spomenutých Víchu, Trojana, Mareša, Havlíka či Dudu pridať aj Ivana Satrapu, Ladislava Beneša, Jaroslava Rážku či Jaroslava Škarvana. Keď títo hádzanári tvorili kolektív, ktorý z lavičky dirigoval Bedřich König, ľudia videli spravidla hádzanú v špičkovom svetovom prevedení. Isto, aj v Dukle generácia striedala generáciu a mohol by som uvádzať i ďalšie mená. Radšej sa však dotknem toho, čo som s Duklou prežil osobne, lebo sa ma na to pýtate.

Každý, kto prežil vojenčinu v armádnom športovom stredisku Dukla Praha pri akomkoľvek športe, vám odpovie, že tam už v období, ktoré spomíname, prevládala vysoká profesionalita, ktorá žiaľ aj

v dnešných slovenských pomeroch často absentuje. V súvislosti so športovou profesionalitou musím vyzdvihnúť disciplínu a vysokú odbornú kompetenciu trénerov, metodikov či funkcionárov vtedajšieho manažmentu. V športe sa tam pracovalo skutočne koncepčne a cieľavedome. Samozrejmosťou už vtedy bola životospráva športovcov, stravovanie, pitný režim, športová masáž, uplatňovanie poznatkov zo športovej medicíny, viaceré vedecké metódy z diagnostiky v športe, využívanie atletických trénerov v športovom tréningu pre získanie špecifickej kondície pre daný šport. V Dukle už vtedy vedeli, že najadekvátnejším tréningom je zápas, preto sme hrali veľa stretnutí, oproti iným družstvám v Československu, ale aj v Európe ich bolo dvojnásobne viac. To penzum vedomostí a poznatkov o športe, a to nielen o hádzanej, bolo v Dukle už v tomto čase, keď som tam hral. Aj preto sme, vtedy 2x hrali finále Pohára európskych majstrov. Hádzanárska Dukla patrila k najlepším družstvám Európy a sveta. Nebola to tiež vôbec náhoda, že v roku 1967 československé mužstvo bez straty jediného bodu suverénne získalo titul majstrov sveta. Bolo v ňom aj 9 hráčov z Dukly Praha. Slovom, boli sme profesionáli, s profesionálnym

- 1/ Družstvo zlatej éry házenkárske Dukly roku 1967
- 2/ Jiří Vícha
- 3/ Jaroslav Škarvan
- 4/ Ivan Satrapa
- 5/ Josef Trojan
- 6/ Ladislav Beneš

Text: Jozef Mazár
Foto: Archiv ASC DUKLA

prístupom, s profesionálnym trénerom, ale nie s profesionálnym ohodnotením. Mali sme vzácného profesionálneho trénera Bedřicha Königa, inteligentného, vzdelaného a vnímavého človeka, ktorý rozumel hádzanej. Kedysi hrával špičkovú hádzanú, nikdy nezvyšoval hlas, hráčov neurážal, vytváral atmosféru pohody a vzájomnej úcty. Mal pozitívne myslenie, nebol autoritatívny, ale bol výnimočný a úspešný. Medzi hráčmi mal prirodzenú autoritu. Aj preto na zlatú éru veľkej a slávnej Dukly sa nedá zabudnúť. |

Sezona snů

Pro armádní moderní pětiboj se stal rok 2009 vůbec nejúspěšnějším ve více než padesátileté historii českého, resp. československého moderního pětiboje. Členové armádního sportovního oddílu DUKLA získali v roce 2009 na světovém a kontinentálním mistrovství celkem čtyři zlaté, tři stříbrné a jednu bronzovou medaili a na obou nejvýznamnějších akcích roku vyhráli hodnocení národů. Alespoň některou z medailí dokázali vybojovat na každém z devíti posledních mistrovství světa.

Moderní pětibojaři ukončili svoji historicky nejúspěšnější sezonu vyhlášením výsledků ankety o nejlepšího moderního pětibojaře roku. Poprvé usedl na pětibojařský trůn jednadvacetiletý **Ondřej Polívka**, který letos dosáhl těchto výsledků: – mistr Evropy v soutěži jednotlivců (na ME získal medaili ve všech třech závodech, ve kterých startoval); – vítěz závodu SP v Káhiře v soutěži jednotlivců; – juniorský mistr Evropy v soutěži smíšených štafet; – vicemistr světa a Evropy v soutěži družstev; – bronzový medailista z ME v soutěži štafet; – vicemistr ČR; – v červenci se stal ve věku 21 let a 104 dní nejmladší světovou jedničkou pětibojařské historie, aktuálně je č. 3 světového pětibojařského žebříčku.

Polívka po dvou letech na trůnu vystřídal vicemistra světa z individuálního závodu **Davida Svobodu**. Ten po delším léčení nemoci naskočil do závodů zpočátku oslaben, ale nakonec obhájil, jako dosud jediný Čech, medaili ze soutěže jednotlivců na MS. Jeho další letošní výsledky jsou: – mistr světa v soutěži dvoučlenných štafet (na MS získal medaili ve všech třech závodech, ve kterých startoval); – vicemistr světa a Evropy v soutěži družstev; – mistr ČR; – 4. v celkové klasifikaci Světového poháru 2009 – aktuálně č. 2 světového pětibojařského žebříčku.

Lucie Grolichová, Natálie Dianová a Sylvie Černá pak byly vyhlášeny nejlepšími pětibojařským kolektivem sezony. Společně získaly titul mistryň

1

Ondřej Polívka poprvé moderním pětibojařem roku

Evropy ve tříčlenných štafetách, Grolichová s Dianovou vyhrály na MS v Londýně závod dvoučlenných štafet. Ženskou štafetu v roce 2009 nikdo neporazil.

- Natálie Dianová** se v roce 2009 stala:
- mistryní světa v soutěži dvoučlenných štafet;
  - mistryní Evropy v soutěži tříčlenných štafet;
  - juniorskou mistryní Evropy v soutěži smíšených štafet;
  - juniorskou vicemistryní Evropy v soutěži družstev;
  - vicemistryní ČR;
  - obsadila 9. místo na ME v individuální soutěži;
- Lucie Grolichová** získala:
- titul mistryně světa v soutěži dvoučlenných štafet;
  - titul mistryně Evropy v soutěži tříčlenných štafet;
  - 6. místo v celkové klasifikaci Světového poháru 2009
  - titul mistryně ČR.

V ASO DUKLA moderního pětiboje je momentálně zařazeno devět sportovců. Každý letos získal z „velkých“ závodů medaili.

Michal Michalík se stal vicemistrem světa v soutěži družstev. Obsadil 12. místo na MS v soutěži jednotlivců a 13. místo na ME v soutěži jednotlivců. Sylvie Černá je mistryní Evropy v soutěži

tříčlenných štafet. Libor Capalini, rekordman ankety, vyhrál ji celkem sedmkrát, naposledy před třemi lety, se podílel na stříbrné medaili v družstvech na ME. Na stejném šampionátu ve štafetě vybojovali s Polívkou Michal Sedlecký a Martin Dvořák medaili bronzovou.

Zisk medailí pětibojaři však nepřičítají pouze změně soutěžního systému, kdy se závěrečný běh spojil se střelbou. „Posun ve výkonnosti není jen díky novému systému. Pokud by se šlo starým formátem, Ondra by Evropu také vyhrál,“ uvedl reprezentační trenér Jakub Kučera. „Příští rok bude těžké tyhle pozice uhájit, ale naší povinností se o to pokusit. Pokud bych to chtěl zlehčit, tak nemáme kam jít dál, ale motivací je potvrdit naši příslušnost k absolutní špičce,“ dodal kouč.

Vrcholy příští sezony jsou mistrovství světa v Pekingu a mistrovství Evropy v maďarském Debrecínu. |

- 1/ Čtyřka moderních pětibojařek – **Natálie Dianová, Sylvie Černá, Lucie Grolichová a nováček v Dukle Barbora Kodedová**
- 2/ **Michal Michalík a Michal Sedlecký**
- 3/ **Reprezentační trenér Jakub Kučera**

2

3

Text a foto: Ivana Roháčková
Foto z výcviku: Sylvie Černá

Nejúspěšnější pětibojařský kolektiv sezony – mistryně světa a Evropy v soutěži štafet **Sylvie Černá, Lucie Grolichová a Natálie Dianová** byly za vynikající výkony přijaty do armády. Tříměsíční výcvik absolvovaly ve Vyškově.

POZNAL ATMOSFÉRU šesti olympiád

Václav Chalupa se především účastí na šesti olympiádách zařadil mezi legendy českého veslování. Ve své sbírce má deset medailí z vrcholných mezinárodních soutěží a v hlavě pak spoustu vzpomínek z bohatého sportovního života. O některé z nich se s námi na konci své závodní kariéry ochotně podělil.

Jako kluk hrál basketbal, jezdil na kole, ale ve třinácti letech se „potatil“. Jeho otec byl totiž v období 1960–1964 členem olympijského družstva ve veslování a činnost klubu v Jindřichově Hradci se snažil obnovit. „Táta mě k jeho oblíbenému sportu nenutil, ale mně se veslování také zalíbilo a brzy se mi začalo i dařit,“ vrací se Václav ke svým začátkům.

První úspěchy

Rozhodl se pro skif a jeho výkonnost šla rychle nahoru.

Po stříbru z dorosteneckého přeboru republiky vyhrál domácí juniorský šampionát, potěšil ho první zahraniční start v Maďarsku a zanedlouho se vešel i do širšího reprezentačního družstva dospělých. V roce 1986 pak dostal povolávací rozkaz do Dukly. „Všechny vydařené první krůčky, kterých jsem dosáhl hlavně díky poctivému tréninku po škole, mě povzbuzovaly.

Cílevědomost ve sportovním úsilí mně pak pomáhala i ve studiu, stačil jsem se vyučit opravářem zemědělských a lesních strojů. A od roku 1987 jsem začal vnímat prostředí vrcholového sportu,“ přibližuje období, kdy se mu ani nezdálo, že dres Dukly bude oblékat přes dvacet let.

V roce 1988 byl doslova šokován nominací do párové čtyřky pro OH v Soulu. „Měl jsem za sebou jen několik mezinárodních regat, nejdlejší cestu jsem podnikl do Jugoslávie – a najednou olympiáda v Koreji. Bylo to pro mě něco úžasného,“ neskrývá blažený pocit ještě dnes.

Československá čtyřka skončila sice až jedenáctá, ale Václav nešetřil superlativy ani po mnoha letech. „Byla to po všech stránkách skvělá olympiáda, zatímco některé další Hry byly už šedivější. Pro mě to byl vstup do velkého světa a zároveň odrazový můstek k dalším úspěchům. Cítil jsem, že mohu a také musím dokázat víc,“ věděl už na začátku své veslařské dráhy.

Radost, zklamání, nemoc

Na olympiádu 1992 v Barceloně už odjížděl s medailovými ambicemi. Po třech stříbrných kovech ze světových šampionátů a prvenství na Hrách dobré vůle i ve Světovém poháru byl už uznávaným

veslařem. Lepší byl jen Thomas Lange. „Chtěl jsem narušit jeho spanilou jízdu skifařským světem, ale ani v Barce se mi to nepodařilo. Po rychlém začátku jsem sice ještě v polovině trati asi o půl lodě vedl, ale závěr patřil tomuto německému suverénovi. Přesto jsem měl ze stříbrného kovu obrovskou radost a navíc jsem se stal majitelem „škodovackého“ formana. Celá olympiáda pak v nádherném španělském městě za krásného počasí měla všačku nejvyšší kvality,“ nešetří chválou ani po sedmácti letech.

Zato o čtyři roky později v Atlantě bylo všechno jinak. Ve finále skončil Václav až pátý a nadšený nebyl ani z celkové atmosféry. „Závod se mi vyloženě nepovedl, stejně asi jako celé Hry. Vesnice byla daleko od sportoviště, sužovaly nás problémy s dopravou, město olympiádou nežilo a televizní přenosy se orientovaly pouze na americké sportovce. Příjemné zůstaly jen kontakty s českými emigranty,“ říká s určitou trpkostí.

Na OH v Sydney se moc těšil, Austrálii si oblíbil a dobře znal i tamější veslařský kanál, ale skolilo ho onemocnění s vysokými teplotami. „Do semifinále to bylo jen trápení a do malého finále jsem už ani nemohl nastoupit,“ vrací se stručně ke své čtvrté olympiádě.

Rozpaky a nádhra

Před pěti lety v Aténách se chtěl ziskem některé z medailí rozloučit se svojí sportovní kariérou. Dokonce myslel i na vítězství, ale nakonec dojel pátý. „Přecenil jsem své síly. Při jejich lepším rozložení bych určitě našel cestu aspoň k bronzu. V polovině trati jsem byl sice v čele, ale v závěru mě čtyři

Veslař Václav Chalupa prozradil, že mu bude líto svlékat vojenskou uniformu

skifaři předjeli. Nadšený jsem nebyl ani z organizace Her, které Řekové ušili horkou jehlou a organizačně je nezvládli,“ tvrdí s rozpaky zkušený reprezentant.

O loňské cestě do Číny Václav vůbec neuvažoval, s veslováním chtěl definitivně skončit, ale Jakub Makovička ho přesvědčil o šanci na dvojce bez kormidelníka a v kvalifikaci díky svazové diplomacii obdrželi divokou kartu. V Pekingu pak skončili na osmém místě. „Přechod ze skifu do „dvojky“ nebyl sice jednoduchý, ale rychle jsem se přizpůsobil a vše potřebné naučil. Jinak tyto Hry byly přímo úžasné, a to ve všech směrech. Přinesly mně obrovský zážitek,“ usmívá se s příjemným pocitem.

Sedmkrát „na bedně“

Jako skifař našel na světových šampionátech cestu na stupně vítězů celkem sedmkrát a téměř každé mistrovství mu přineslo něco zvláštního a výjimečného. Na Bledu byl šťastný za druhé místo a první medaili s prémie 20 tisíc korun, v další sezoně ho uchvátila exotická Tasmánie a rok nato ve Vídní musel bojovat s velice silným větrem. „Po kilometru jsem byl až pátý, ale nakonec dojel druhý. Stálo mě to moc sil,“ vzpomíná Václav.

V roce 1993 uspořádaly MS Račice. Na domácí trati Chalupa dlouho vedl, po dlouhé řadě porážek zdolal Langeho, ale na kýžené prvenství zase nedosáhl. „Věřil jsem, že se konečně stanu mistrem světa, ale rybník nám tehdy vypálil neznámý Kanadan Porter. Také o dva roky později v Tampere

jsem dlouho mířil ke zlatu, ale vinou technické chyby jsem skončil třetí, stejně jako potom v Kolíně nad Rýnem, kde jsem si však i bronzu velice cenil. Užec nejbližší k titulu, přesně sedm desetin vteřiny, jsem byl v roce 2001 v Luzernu,“ prozrazuje veslař světového formátu aspoň některé zážitky.

Báječná tečka za kariérou

Před dvaceti lety získal Václav Chalupa první stříbrnou medaili na MS a letos v srpnu se symbolicky na šampionátu v Poznani rozloučil se závodním veslováním opět stříbrem. Zatímco ty předchozí vybojoval na skifu, tak tu poslední získal na dvojce s kormidelníkem. Rychlejší než posádka Chalupa, Makovička a kormidelník Hejdušek byla jen loď USA. „Je to hezká pohádka s krásným koncem. Do této lodě jsem totiž usedl na poslední dva týdny mého veslařského života. Možná tak trochu symbolicky, protože v této disciplíně jezdil táta. Závod se nám povedl, po Makovičkových zdravotních problémech jsme se na poslední chvíli dostali do dobré formy. Tleskala nám spousta lidí, prošel jsem nádherný odchod z mezinárodní scény,“ pochvaluje si.

Poděkování Dukle

Václav Chalupa přes polovinu svého života vesloval. Procestoval kus světa, obohatil se krásnými zážitky a poznal bezpočet zajímavých lidí, z nichž mnozí zůstali jeho přáteli. „Především jsem si však

potvrdil, že když člověk chce něco dokázat, musí si stanovit reálný cíl a na cestě k němu být houževnatý, trpělivý a nesmí mu chybět sebekázeň. Veslování mně sice vzalo čas na zábavu, ale to je asi úděl každého, kdo se chce čemukoliv plně věnovat. Někdy to nebylo jednoduché, ale měl jsem štěstí, že hlavně ve složitých situacích jsem se mohl spolehnout na skvělou rodinu. Každopádně veslování mně v životě víc dalo, než vzalo,“ zdůrazňuje.

Rovněž připomíná, že na jeho úspěšné cestě mu moc pomohla Dukla, jejímž členem se stal začátkem roku 1987, přijal nabídku na funkci vojáka z povolání, s níž se rozloučil v březnu příštího roku. „Špičkovým sportovcům vytvořila doslova fantastické podmínky, stali se profesionály. Za to patří Dukle obrovské poděkování. Bude mi líto svlékat uniformu,“ přiznává veslař, který má propůjčenou hodnost kapitána.

Stane se servismanem

Veslaři nikdy nepatřili k nejlépe honorovaným sportovcům, takže hned po skončení závodní činnosti musejí myslet na svoji budoucnost. „Nikdy jsem se neměl špatně, ale finančně zabezpečený nejsem. Trenérskou činnost jsem odmítl, i když zkušeností mám sice dost, ale asi bych je neuměl prodat. A tak se stanu servismanem sportovních lodí v ČVK. Rád bych zůstal v prostředí, které znám a navíc mě tato práce vždy bavila,“ uzavírá Václav Chalupa ohlednutí za svým sportovním životem.

Václav Chalupa

1/ Václav Chalupa na kresbě Milana Kounovského (1994)
2/ Václav Chalupa s olympijskou medailí v roce 1992
3/ Chalupa jako kormidelník dračí lodě (Jindřichův Hradec, 2009)

Text: Jaroslav Pešta
Foto: Ivana Roháčková a archiv ASC DUKLA

POTŘETÍ Královnou atletiky

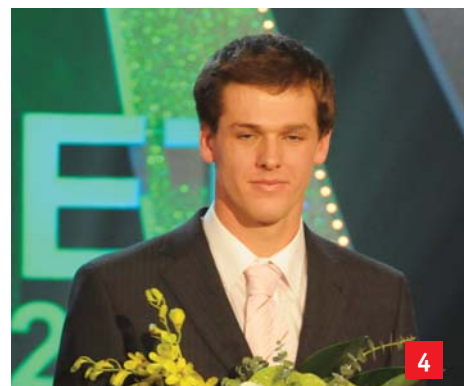
V sobotu 7. listopadu 2009 se uskutečnil v hotelu Ambassador slavnostní galavečer „Atlet roku 2009“. Tradičně byl vyhlášen i Trenér roku, Junior roku a Objev roku.

Do první TOP desítky se dostalo i pět dukláků – výškař Jaroslav Bába, oštěpař Petr Frydrych, běžec Jakub Holuša, desetibojař Roman Šebrle a loňská vítězka oštěpařka, Barbora Špotáková.

Letos vyhrála anketu Atlet roku zcela jasně oštěpařka Barbora Špotáková, vždyť byla jedinou medailistkou atletického mistrovství světa v Berlíně. S přehledem se tak potřetí za sebou stala atletickou královnou, její trenér Rudolf Černý už dokonce po čtvrté bez přestávky byl vyhlášen Trenérem

roku. Novými českými oštěpařskými rekordy v závěru sezony se prosadil také jeho další svěřenec junior Jakub Vadlejš, jehož vybrala za Objev roku většina ze 128 hlasujících odborníků. Poprvé v historii ankety titul Junior roku získal tým, konkrétně štafeta 4x 100 metrů juniorů Martin Říčař, Lukáš Šťastný, Pavel Maslák, Václav Zich. Jen těsně medailové místo vybojoval nový „dukálák“ výškař Jaroslav Bába. Páté a šesté místo, to byl soubor generací a také druhý nejtěsnější rozdíl v rámci desítky. Rozdíl dvanácti bodů, jenž dělí oba aktéry, rozhodl o pátém místě desetibojaře Romana Šebrleho před dalším oštěpařským talentem Petrem Frydrychem. Závodící legenda víceboje figuruje v anketě už od roku 1998. Běžec Jakub Holuša usiloval o nominaci na MS na osmistovce, jež mu unikla, v Kaunasu na ME do 23 let však získal bronz a to jej vyneslo

- 1/ Oštěpařka Barbora Špotáková (1 274 b.) byla na světovém šampionátu v Berlíně stříbrná, druhé místo obsadila i na světovém atletickém finále v Soluni.
- 2/ Tým štafety 4x 100 m – Junior roku
- 3/ Nejlepší v anketě Atlet roku 2009
- 4/ Oštěpař Petr Frydrych (665 b.) je v TOP desítce ankety nováčkem.

- 5/ Vícebojař Roman Šebrle (667 b.) ohromil publikum zpěvem upravené písně „Už mi, lásko, není 20 let“, když dozpíval, aplaudoval mu celý sál vstojе.
- 6/ Jaroslav Bába (953 b.), jediný český výškař nominovaný na HME. Na MS v Berlíně skončil pátý. V září na světovém atletickém finále obsadil druhou příčku.
- 7/ Jakub Holuša (140 b.) si medaili přivezl z ME do 22 let v běhu na 1 500 m.
- 8/ Objev roku Jakub Vadlejš

v anketě na desáté místo. Třinácté místo získal oštěpař Jakub Vadlejš, 20. kladivář Lukáš Melich, 21. štafeta juniorů na 4x 100 m a s jedním bodem se na 23. místě umístil tyčkař Jan Kudlička.

Minimálně třikrát za sebou vyhráli anketu v historii České republiky na začátku devadesátých let oštěpař Jan Železný a Šebrle, který byl nejlepší v sezonách 2002 až 2006 pětkrát po sobě. Nejvyšší počet prvenství v historii ankety mají na kontě koulařka Helena Fibingerová a oštěpař Jan Železný, kteří zvítězili sedmkrát.

ZLATO z Gentu

Belgické město Gent hostilo ve dnech 17. a 18. října 2009 nejlepší dráhové cyklisty Evropy, kteří bojovali o tituly v omniu a v bodovacím závodě dvojic. Češi se na ME neztratili a přivezli dvě zlaté medaile.

V omniu stíhačů startovalo dvacet čtyři závodníků. Po absolvování scratche na 10 km, vylučovacího závodu a bodovacího závodu na 20 km startovalo osm nejlepších závodníků v poslední disciplíně – stíhačím závodě jednotlivců na 3 km. Mistrem Evropy v stíhačském omniu se stal Polák Ratajczyk. Ani naši se neztratili. Jiří Hochman obsadil 5. místo a Milan Kadlec třinácté.

Stíhačské omniu za účasti sedmnácti žen bylo pro naše barvy ještě úspěšnější. Po čtyřech obdobných disciplínách zůstala „bramborová“ medaile Jarmile Macháčové a Lada Kozlíkové skončila na 6. místě. Titul si z Gentu odvezla ruská závodnice Romanjútová.

Omnium sprinterů, které se skládá ze čtyř disciplín – 200 m s letným startem, vylučovací závod, keirin a sprint, skončilo nečekaným úspěchem Denise Špičky. Získal zlatou medaili! Druhý skončil Francouz Pervis, třetí místo obsadil Ukrajinec Vinokurov. V sobotu nejprve sprinter brněnské Dukly skončil čtvrtý na letných 200 m, ve vylučovacím závodě pak dojel druhý a v keirinu a sprintu zvítězil. Pro Denise Špičku je zlatá medaile dosud největším úspěchem. Do této doby získal na ME tři bronzové medaile v keirinu. Druhý náš zástupce Filip Dietzel obsadil ve sprinterském omniu 8. místo.

Bodovací závod dvojic na 40 km jezdců do 23 let měl dramatický průběh. Ze dvou rozjížděk postupovalo do finále po sedmi dvojicích. První rozjížděku vyhrála naše dvojice Jan Dostál – Vojtěch Hačeký. V druhé rozjížděce startoval Martin Hačeký s Jiřím Barešem, obsadili 9. místo a do finále nepostoupili. V něm musela naše dvojice čelit přesile soupeřů, tlak ustála a získala 16 bodů získala titul mistrů Evropy. Boj to byl dramatický do posledního spurtu. Naši v něm nebodovali a jejich největší soupeři, dvě ruské dvojice, v něm nedokázali zvítězit, obsadili druhé a třetí místo a tím naše dvojice o jediný bod zvítězila.

Posledním závodem mistrovství Evropy byl bodovací závod dvojic kategorie elite. Ze dvou

- 1/ Denis Špička s trenérem Svatoplukem Buchtou
- 2/ Vojtěch Hačeký a Jan Dostál

Text: Cyril Schejbal
Foto: ASO DUKLA cyklistiky Praha a Brno

rozjížděk postoupily obě naše dvojice. Ve finálovém závodě na 50 km bojovali Jiří Hochman – Milan Kadlec o medailové umístění. Bodovali v posledních třech spurtech, získali celkem devět bodů a obsadili čtvrté místo, když na bronzovou medaili jim chyběl jediný bod. Druhá naše dvojice Petr Lazar – Alois Kaňkovský závod nedokončila pro zdravotní indispozici Kaňkovského. Mistry Evropy se stali zkušení závodníci z Německa Kluge s Bartkem. Zisk zlatých medailí je dobrým startem dráhových cyklistů do dalších sezon, jejichž vrcholem budou olympijské hry 2012 v Londýně.

Mláďí se vody NEBOJÍ!

Vodácký sport má v Česku dlouholetou tradici. Vždyť kdo z nás nesjel s partou kamarádů některou z našich krásných řek? V Dukle existuje vodní slalom jako sportovní odvětví od roku 1953 a za těch více než padesát let prošel mnoha peripetemi zahrnujícími více i méně úspěšná období. V poslední době však tento „malý“ sport získal na mezinárodní scéně řadu velkých úspěchů a členové ASO DUKLA vodního slalomu Brandýs nad Labem vozí z evropských a světových šampionátů a z olympijských her téměř pravidelně cenné kovy. Aby tomu tak ale bylo i nadále, je nutné vychovat nástupce takových mistrů, jakými jsou Štěpánka Hilgertová nebo Jaroslav Volf a Ondřej Štěpánek.

Dne 1. ledna 2009 nastoupila na místo trenérky mládeže ASO DUKLA vodního slalomu Brandýs nad Labem Zdenka Grossmannová. Pochází z Nové Bystřice, vystudovala jindřichohradecké gymnázium, později absolvovala trenérskou školu při FTVS Univerzity Karlovy v Praze. Vodní slalom, k němuž ji přivedl otec, jezdí od svých jedenácti let, stejnému sportu se věnovali i bratr a sestra. S pádlováním začala v Českém Krumlově, většinu sportovní kariéry strávila v USK (bývalé VŠ) Praha. Je držitelkou dvou medailí z MS v hlídkách (stříbra ze slovenského Tacenu 1991 a bronzu z amerického Savage River 1989), na LOH 1992 v Barceloně byla sedmá. Vzhledem k jejímu pracovnímu zařazení se náš rozhovor soustředil především na vodácký dorost Dukly.

Program výchovy mladé vodácké generace se v Dukle rozběhl krátce před vaším příchodem, že?

Ano, s mládeží „předžákovského“ a žákovského věku se v Dukle začalo pracovat loni. Chyběli nám závodníci, a tak vedení oddílu rozhodlo, že si potenciální nástupce současných reprezentantů vychováme sami. Nyní máme s kolegou Danielem Rubínem na starost deset až patnáct dětí do patnácti let a kromě toho trénujeme i dorostenecké závodníky a závodníky do třidvaceti let, jichž je v Dukle rovněž kolem patnácti.

Jaké jsou u vodáků mládežnické věkové kategorie?

Nejmladší jsou „předžáci“, tedy děti do 10 let, potom je mladší (11–12 let) a starší (13–14 let) žactvo, mladší (15–16 let) a starší (17–18 let) dorost a další mládežnickou věkovou kategorií jsou závodníci do 23 let.

Jak se k tomuto sportu děti dostanou?

Často díky rodičům, kteří sami jezdí vodu, zorganizovali jsme i nábor. Důležité je, aby se děti nebály vody, protože všem se stane, že pod vodou zůstanou déle, než by samy chtěly, ale nesmějí z toho mít šok.

Je o vstup do oddílu mezi dětmi zájem?

Jsem překvapená, jak velký, teď jsme dokonce nábor museli omezit, protože nejdřív je nutné získat další trenéry. Problém je v tom, že některé děti už zvládnou těžší věci a některé teprve začaly jezdit po rovné vodě a na to musí být aspoň dva nebo tři trenéři, aby si děti mohli rozdělit podle výkonnosti. Pomocnou ruku nám nabídli někteří závodníci Dukly, což vítáme, protože mít najednou na starost deset dětí je opravdu hodně, zvlášť na divoké vodě, kde musíte mít pořád všechny pod kontrolou.

Je na „dětských“ tratích tak rychlá voda jako na závodech dospělých?

Příští rok budu ředitelkou Českého poháru žáků a do programu jsem zařadila i dvě poměrně divoké vody, ale zase se budu snažit postavit na nich jednoduché tratě. Samozřejmě nemůžete nikdy udělat takovou trať, abyste vyhověl všem, protože je-li někdo prvním rokem mladší žák a jiný druhým rokem starší žák, je mezi nimi obrovský rozdíl. Držím se ale zásady, že práce s žáky by měla být náborová, takže chci, aby trať byla sjízdná pro všechny.

Můžete popsat přípravu vodáků v průběhu celého roku?

V zimě absolvujeme s dětmi v tělocvičně všeobecnou pohybovou přípravu, náplní jsou opičí dráhy, posilování s vlastní vahou, florbal, míčové a další kolektivní hry. V dubnu sedneme do lodí a na vodě oprašujeme to, co jsme se už naučili, od půlky května až do října – s výjimkou části prázdnin – objíždíme závody a pak už zase přecházíme do tělocvičny. Dorostenci si své volno odbyvají od půlky září do půlky října a jinak jsou v podstatě celoročně na vodě s určitým omezením v zimních měsících.

Kde a jak často s dětmi trénujete?

Dokud je hezky, chodí žáci pádlovat dvakrát týdně na Vltavu do loděnice Dukly na Štvanici, v případě nepříznivého počasí využíváme tělocvičnu a posilovnu v loděnici Bohemians v Podolí. Na všech tratích, které jezdíme, se snažíme být o den dva dřív, aby si na ně děti zvykli. Řeka je totiž pokaždé jiná.

Děti začínají na rovné vodě, kdy přecházejí na divokou?

Trvá jim to různě dlouho, ale když se jim intenzivně věnujete, vidíte pokroky. Naše děti neuměly loni na podzim ani pořádně pádlovat, na prvních závodech jely rovně dolů branka nebranka a byly rády, že projely start a cíl. Teď jsou však schopné sjet řeku třeba v Benátkách nad Jizerou, ve Strakonících nebo v Sušici a na posledních závodech byla už jedna naše „předžákyň“ třetí.

Kolik závodů děti během sezony absolvují?

Zabere jim to asi osm až deset víkendů, v sobotu bývá vždy jeden závod a v neděli druhý. Žákovský pohár je rozložen do čtyř víkendů a k tomu objedeme ještě pár dalších vytypovaných závodů. Příští rok pojedeme třeba na Křivoklátě, ve Strakonících, v Opavě, v Kroměříži, v Benátkách nad Jizerou, v Plzni, v Kadani nebo v Písku. K dopravě využíváme „vodácké“ auto Dukly, když není k dispozici, jedeme svými vozy. Snažíme se zainteresovat i rodiče, aby někdo z nich jel na závody s námi, protože krotit děti čtyřicet hodin denně není legrace, a navíc se jim musí postavit a strhnout stany, uvařit jim, nosit jim lodě...

Na jakých lodích žáci jezdí?

Chci, aby děti pádlovaly jenom na kajaku, protože je vyvážený na obě strany. U kánoe jde o jednostranné tělesné namáhání, takže na ní žáci jezdí jen občas na tréninku nebo na závodech. Ke specializaci dochází až u starších žáků. Jinak zkoušíme i deblkanoi, chtěla bych, aby děti některé závody odjely ve dvojicích.

Mají děti menší lodě než dospělí?

U „předžáků“ je vcelku jedno, na čem jezdí, ale u žáků už má loď stejné parametry jako pro dospělého, takže žádnou úlevu nemají.

Jak učíte děti eskymácký obrat? To je asi dost komplikované...

Některé se to naučí velmi rychle a zvládnou to bezvadně, jiným to trvá déle. Jde o velmi

1/ Malí vodní slalomáři Dukly Brandýs nad Labem
2/ Pavlína Zástěrová přebírá dar od náměstka MO Jaroslava Kopřivy za bronzovou medaili z MEJ.

Text: Pavel Nekola
Foto: Cyril Schejbal a Ivana Roháčková

jednoduchý pohyb, ale než si jej dítě srovná v hlavě, tak to chvíli trvá. Ideálně by se to měly naučit v bazénu, my trénujeme „eskymáky“ v Suchdole.

Kde se vzali v Dukle dorostenci, když s mládeží se tu pracuje teprve zhruba rok?

Přišli k nám z jiných oddílů, někteří i zůstali v těch svých a trénují se svými trenéry, ale jezdí za Duklu, která jim dává dobré podmínky.

Je mezi nimi nějaký výrazný talent?

Máme letošní juniorské mistry Evropy na C2 Marka Šindlera a Jonáše Kašpara, kteří jsou z Opavy, takže v Dukle zatím netrénují, jenom za ni jezdí a využívají třeba naše soustředění. Šikovná je i Pavlína Zástěrová.

Jaký je vztah mezi oddílem TJ a ASC?

Organizační struktura oddílu vodního slalomu TJ se z 95 % kryje s ASO DUKLA vodního slalomu, takže velmi úzký. ASC nám ve všem vychází vstříc, navíc třeba Štěpánka Hilgertová nám věnovala svoje vybavení, Jaroslav Volf a Ondřej Štěpánek zase občas na žákovských pohárech předávají ceny. Chtěla bych je pozvat i na náš trénink, protože pro děti jsou velkými vzory.

Vodní slalom není levný sport, kde hledáte pro mládež finanční zdroje?

Startovné a pronájem kanálu nám zaplatí oddíl, navíc mám spoustu známých, takže vyhledáváme taková místa, kde nám podají vstřícnou ruku a kde kromě jídla v podstatě nic neplatíme. Lodě jsou poměrně drahé, stojí 30 tisíc a víc, ale našťastí máme starší vybavení po vrcholových závodníchích, takže materiální zabezpečení je v Dukle bezvadné.

Co by se v oddíle TJ mělo zlepšit?

Bohužel máme na Štvanici malé prostory, takže kdyby se tam podařilo postavit nějakou větší loděnici, by to bylo skvělé. Do té současné se nevejdeme a i to je důvod, že zatím nemůžeme udělat další nábor mládeže do oddílu.

Ivo Fibiger oslavil v letošním roce 80. narozeniny, ale tolik by mu určitě nikdo nehádal. Vzpřímeným držetím těla a silným stiskem ruky nezapře ani svoji vojenskou minulost, ani fakt, že se celý život aktivně věnoval různým druhům sportu. Poslechněte si zajímavé vyprávění člověka širokých vědomostí a mnoha zájmů.

KONĚ, moje láska

Ivo Fibiger

Pocházím z Podkrkonoší, z Jaroměře. Vystudoval jsem tam gymnázium a po válce jsem v tamním Sokole cvičil gymnastiku. V roce 1949 jsem nastoupil na Vojenské dělostřelecké učiliště do Hranic, hlavně kvůli koním, které mám moc rád, jenže po roce se dělostřelectvo zmotorizovalo a koně zůstali pouze moderním pětibojářům. Začal jsem se tedy pětiboji věnovat a v roce 1950 jsem se zúčastnil prvních závodů, krajského přeboru ve Zlíně, kde jsem skončil druhý. Po absolvování učiliště v roce 1951 jsem byl vyslán do kurzu náčelníků štábu a v této funkci jsem pak působil u samostatného protitankového oddílu v Písku.

Po roce jsem byl vybrán ke studiu Vojenské akademie Klementa Gottwalda v Praze. V té době jsem moderní pětiboj dělal už vrcholově a dařilo se mi, částečně i proto, že jeho hodnocení bylo tehdy jiné než dnes. Sčítala se totiž umístění v jednotlivých disciplínách a já měl tak díky své všestrannosti výhodu. Byl jsem tenkrát externím členem oddílu reprezentantů ÚDA Praha i členem reprezentace ČSR. V roce 1954 jsem odjel do Budapešti na MS, ale při rozskakování mně kůň francouzského jezdecke rozsekl holenní kost, takže místo na start jsem jel na ošetřovnu. Byl jsem i ve výběru na LOH v Melbourne 1956, jenže to už jsem s vrcholovým pětibojem končil. Jednak se přecházelo na bodovací systém a já neuměl rychle plavat, jednak jsem už pracoval jako náčelník katedry tělesné výchovy VAKG a musel jsem si vybrat mezi sportem a zaměstnáním. Navíc jsem se pustil do dálkového studia FTVS UK. Dráhu reprezentanta jsem tedy

opustil a při Akademii jsem zorganizoval silný konkurenční pětibojářský oddíl, z kterého byla doplňována armádní reprezentace.

V letech 1959 a 1960 jsem byl kvůli nácvičku spartakiádní skladby pro Svazarm, na jejíž tvorbě jsem se podílel, dočasně uvolněn z armády, po návratu jsem pracoval na tělovýchovném oddělení MNO s pověřením metodicky řídit sporty (sportovní gymnastiku, motorismus, parašutismus, sportovní střelbu a lyžařský biatlon).

V roce 1964 si mě vyzýdal Ústřední výbor ČSTV a vyslal mě jako experta na dva roky do Alžíru. Pracoval jsem tam na ministerstvu tělovýchovy a sportu a převážně jsem se staral o přípravu masových cvičení, která v letech 1965 a 1966 vyvrcholila dvěma „Alžeriádami“. Po návratu domů jsem byl jmenován náčelníkem skupiny pro masová vystoupení armády a spartakiády spřátelených armád. Pro spartakiádu v roce 1965 jsme s kpt. Zdeňkem Hoškem vytvořili skladbu pro armádu, její finále jsem ale neviděl, protože když vojáci cvičili na Strahově, probíhala zrovna první „Alžeriáda“, kterou jsem řídil a byl jsem autorem několika skladeb pro ozbrojené složky a civilní sektor.

V Alžíru jsem se poprvé setkal s trampolínou a skákání na ní se mi tak zalíbilo, že jsme společně s npor. Karlem Přechem založili první oddíl skoků na trampolíně a později i svaz trampolín. Pro spartakiádu v roce 1970 jsem byl s kpt. Václavem Zelenkou spoluautorem další skladby pro armádu, kde jsme chtěli využít speciální kulaté nafukovací trampolíny. Na Strahově jich mělo být na 400, ale

spartakiáda byla zrušena. Místo ní se konaly tělovýchovné slavnosti, v jejichž rámci dvacet armádních celků předvedlo kolem 200 vystoupení po celé republice.

Po zorganizování konfliktní zimní spartakiády spřátelených okupačních armád na přelomu let 1968 a 1969 jsem byl v roce 1971 z politických důvodů po 22 letech propuštěn z armády v hodnosti podplukovníka. Od roku 1972 jsem působil jako odborný asistent na katedře branné výchovy FTVS UK a v roce 1975 jsem přešel do funkce ředitele Ústředního ústavu tělesné výchovy při ČSTV, kde jsem podporoval rozvoj nových sportovních odvětví, např. létání na rogalu, vodního lyžování, lyžařských škol a cvičení jógy a jazzgymnastiky. V letech 1979 až 1990 jsem pak pracoval ve Výzkumném ústavu vrcholového sportu UK ve funkci vedoucího oddělení modelování tréninku vrcholových sportovců, kde jsme s Dr. Jaromírem Novákem vyvinuli např. patentovaný dýchací hypoxický přístroj pro přípravu běžců na závody ve vyšších nadmořských výškách nebo kolečkové lyže pro letní přípravu vrcholových sportovců. V roce 1990 jsem odešel do důchodu.

Po čtyřech letech zaměstnání v tiskárně Bestia jsem se v roce 1995 opět vrátil do armády jako občanský zaměstnanec ASC DUKLA, kde jsem až do roku 2005 působil jako trenér plavání a později jako plavčík v bazénu na Julisce.

Přestože jsem teď už definitivně na odpočinku, v podstatě se nezastávám. Maluji obrázky, hraji na různé hudební nástroje, bavím se s počítačem, jezdím na chatu, kde je pořád co dělat, a to všechno mi zabírá spoustu času. Samozřejmě sleduji i moderní pětiboj. Dukláci jsou opravdu dobří. Armádě patří za to, že tento krásný sport podporuje, velký dík. |

Armádní družstvo na přeboru ČSR v moderním pětiboji 1956, zleva Ivo Fibiger, Karel Bártů, Jaroslav Svoboda